בס"ד

אוצרות המיושר

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

כ' בחשון תשפ"ז | שבת קודש | גליון 225

פרשת וירא

משולחן המלך
עמוד 3

זוהר על הפרשה
עמוד 8

שרפי קודש
עמוד 10

ההלכה היומית
עמוד 12

שאלות מבית הדין
עמוד 12

מדור הילדים
עמוד 14

דרכי הרשב"י
עמוד 15

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

	הדלקת נרות	שקיעה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:16	16:56	17:26	18:02
חיפה	16:34	16:54	17:24	18:00
באר שבע	16:36	16:56	17:26	18:02
תל אביב	16:33	16:53	17:23	17:59

*במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקיא

יום ראשון - כ"א חשון

כא. רבי דוד בן זמרה - הרדב"ז, של"ד | רבי מלאכי הכהן, בעל יד מלאכי, תקל"ב | רבי יוסף חמיץ, תכ"ח | רבי אריה בינה, ראש ישיבת נתיב מאיר, תשנ"ה | רבי בצלאל שטרן, מח"ס בצל החכמה, תשמ"ט

יום שני - כ"ב חשון

כב. רבי משה לימא, בעל חלקת מחוקק, תי"ז | רבי דוד שלמה אייבשיץ, בעל ערבי נחל, תקע"ד | רבי עזריאל הלוי הורוויץ, רבה של לובלין, תקע"ט | רבי ישכר דוב רוקח, האדמו"ר מבעלזא, תרפ"ז | רבי מאיר בנימין מנחם דאנון, תר"ט

יום שלישי - כ"ג חשון

כג. רבי רפאל יוסף חזן, הראשון לציון, בעל חקרי לב, תקפ"א | רבי אברהם חיים הורוביץ, האדמו"ר מלינסק, תרס"ה | רבי יהוסף רוטנברג, מייסד חסידות קוסון, תרע"ב | רבי צבי מרקוביץ, ראש ישיבת קרלין סטולין, תשס"ז | רבי יעקב כ"ץ, ראש ישיבת תומכי תמימים, תשע"ה

יום רביעי - כ"ד חשון

כד. רבי אברהם אזולאי, בעל חסד לאברהם, ת"ד | רבי דוד טברסקי, האדמו"ר ממקארוב, תרס"ג | רבי הלל משה מעשל גלבשטיין, מח"ס משכנות לאביר יעקב, תרס"ח

יום חמישי - כ"ה חשון

כה. רבי צבי יהושע הורוויץ, מח"ס חידושי הריב"ש, תקע"ו | רבי יצחק יואל רבינוביץ, האדמו"ר מליניץ, תקפ"ח | רבי מרדכי רוקח, הרב מבילגוריי, תש"י | רבי דוד הכהן, תרצ"ט | רבי אברהם ביתאן, תשס"א

יום שישי - כ"ו חשון

כו. רבי יחיא אביץ, רבה הראשי של יהדות תימן, תרצ"ה | רבי יוסף ענתבי, תרע"ט | רבי רפאל הכהן, בעל תורת יקותיאל, תקס"ד | רבי שמחה סולובייצ'יק, רבה של מוהילב, תש"ב | רבי שלום אהרון לופס, רבה של עכו, תשנ"ה

יום שבת - כ"ז חשון

כז. רבי מנחם מנדל כשר, בעל תורה שלמה, תשמ"ד | רבי רפאל אשכנזי, תקפ"ו | רבי דוד פרידמן, האדמו"ר מספיקוב, תש"א | רבי יעקב לייזר, האדמו"ר מפשעווארסק, תשנ"ט | רבי מנחם מנדל מנדלזון, רבה של קוממיות, תשע"ב

בס"ד

מוסדות המיוש"ק

הידור מצווה
הכשרת לספרי תורה, תפילין ומזוזות בפיקוח של מו"ר שליט"א וכן כל ספרי מו"ר
שלוחה 5

לעריכת אזכרות
בארוחת צהריים של אברכי ר' בני הישיבה כולל ערוכה וריבוי תורה וקדיש כולל תיעוד שישלח אליכם בווטסאפ
שלוחה 7 או בווטסאפ

פדיון נפש
ע"פ הקבלה עם מיטביעות מיכסף טהור הנערך מדי יום ע"י מו"ר גידול הביקוכלים
שלוחה 3 או בווטסאפ

תיקון נפטרים
ע"י מניין אברכים באופן פרטי לזיכוי ללא שמות ניסים שלוחה 7

קביעת פגישה למו"ר
אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הציפור מתבקש מכל לשון של בקשה לא לדבר ללא קביעת תור מראש

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה
שאל את הבנט או הכנס לאתר הישיבה

כולל לאברכים מצויינים החזקת אברך
ללימוד התורה הקדושה להצלחתך

ישיבה גדולה לבחורים תפארת התורה שלוחה 10
בית הוראה שואלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2
לקבלת ההלכה היומית ב-2 דק' של הלכות יש לשלוח בקשה בווצאפ
חלוקת ספרי הזוהר היומי ללא עלות שלוחה 4
תהילים לילדים להזכרת שמות בלימוד התהילים לילדים שלוחה 11
מכון להוצאת ספרים ניתן להקדיש לע"נ

הכל בטלפון אחד:
03-55-20004

טל"פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-3718129
www.ravbenayahu.co.il | 03-55200004 | אורט ישראל 4 בת-ים

שיבוב: יצחק ישראל יוקר
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מוסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב **מרדכי ג'נודי** הי"ו

העקרב שעזר למוהל

ראינו בשבוע שעבר בפרשת לך לך כיצד אברהם אבינו עוֹשה בְּרית מילה, והקדוש ברוך הוא כורת עימו ברית, כמו שכתוב "וכרות עמו הברית" (נחמיה ט, ח). אברהם אבינו עושה את הברית מילה 'בעצם היום הזה'. עצם היום הזה - זה 'יום כיפור', יום אדיר בימי השנה.

בא הקדוש ברוך הוא ואומר לו: "אברהם, אל תפחד, תעשה גם ביום 'כיפור' את ברית המילה, כי אני איתך, ויד שלך ויד שלי ביחד, נעשה את הברית מילה בעצם היום הזה".

יש אומרים ש'**בעצם**' זה ראשי תיבות 'בעקיצת עקרב מל', הייתה עקיצה של עקרב. מה עשתה העקיצה של העקרב? היא הצביעה לו העקרב איפה למול. הוא לא ידע בדיוק מה למול, אולי את ערלת הלב?! את מה? איפה למול? העקרב בא ועקץ אותו טיפה, ואמר לו: "פה זה המקום".

הדרך לעצור דם

הלך אברהם אצל ממרא, כיוון שהיה זָקֵן, לכן לפני כן הוא הלך אצל ממרא ואמר לו: "תראה, אני צריך תרופה לעצור את הדם. מכיוון שאני זקן והדם שלי דליל ויכול להיות סכנה, אני צריך ממך אפר של 'עצה'. יש עץ שנקרא 'עצה', והאפר שלו עוצר את הדם". לכן הוא הלך אצל ממרא לקבל עצה. לא מדובר על 'עצה' מה לעשות, אלא זה אפר של עץ 'עצה', ששמים אותו על הפצע וזה עוצר את הדם.

לכן '**ממרא**' זה ראשי תיבות: '**מ**הר **מ**ול **ר**ופאך **א**ל', אמר לו 'מהר תמול, אל תפחד'. '**ענֵי**' אמר לו: "**עינוי נפש רע**', למה תענה את עצמך? אל תמול". אבל ממרא אמר לו: "מהר מול רופאך אל. הקדוש ברוך הוא ירפא אותך, אל תדאג".

אחרי שמל אברהם אבינו, והודיע את שמו של הקדוש ברוך הוא בכל העולם, כתוב: "וירא אליו ה' באלני ממרא" (בראשית יח, א). למה דווקא אצל ממרא? מפני שהוא נתן לו את ה'עצה הטובה'.

'אברהם אוהבי'

אברהם אבינו, איך הוא עובד? הוא מכניס אורחים, מפרסם את שמו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא בעולם. לא סתם, אלא אברהם איש חסד, מחפש אורחים, מביא אותם. יש לו בביתו ארבעה פתחים לכל צד. כל מי שבא, מתפלל ובא לשלם, אומר לו: "לא צריך לשלם, צריך לברך למי שנתן את זה. תברך אותו.

זה הקדוש ברוך הוא נותן". וכך היה מפרסם שמו של הקדוש ברוך הוא.

לכן נקרא 'אברהם אוהבי', הקדוש ברוך הוא אוהב אותו, את אברהם שהאיר את העולם באור אלוקי. כל העולם היה חושך, עד שבא אברהם.

אברהם אבינו האיר את העולם בחסד

העולם קיים סך הכל ששת אלפים שנים. שני אלפים - תוהו, אחר כך שני אלפים - תורה, אחר כך שני אלפים - ימות המשיח. **עכשיו אנחנו בשני האלפים של ימות המשיח**, כולנו מצפים לביאת המשיח בע"ה. בזמנו של אברהם הסתיימו שני אלפי תוהו וחושך, והתחיל האלף השלישי והרביעי, שזה האיר את העולם בתורה.

מי התחיל עם זה? אברהם אבינו. הוא האיר את העולם על ידי חסד, היה מאוד אוהב חסד.

הרי אמרנו שאברהם דיבר עם נח על מה שהיה בתיבה. וראה איך בזכות החסד הקדוש ברוך הוא הציל אותם בתיבה. אברהם אבינו, עמוד החסד, קיבל את הדברים האלה ויישם את זה בעצמו. בנוסף, ידע אברהם, שהוא גלגול של אדם הראשון והוא בא לתקן חטא אדם הראשון באכילת עץ הדעת, ולכן צריך לעשות תיקון לאכילה. והיה לו בית מלון משהו מפואר... פתוח לכל ארבע רוחות העולם, והיה מפורסם בכל העולם. ושם הוא פרסם שמו של הקדוש ברוך הוא, פלא פלאות.

אברהם עושה ליצנות מנמרוד

כשנמרוד בא אליו ואמר לו שהוא ישליך אותו לכבשן האש, אמר לו נמרוד: "אתה רואה את האש הזאת? דבר אחד יכול להציל אותך.

אמר לו אברהם :"אני לא צריך שתציל אותי!".

אמר לו "אם אתה תשתחווה לאש, אני מציל אותך, אתה לא תיכנס לפה". אמר לו אברהם: "למה שאשתחווה לאש? אולי אשתחווה למים שמכבים את האש?!". אמר לו: "טוב, תשתחווה למים". אמר לו אברהם: "למה שאשתחווה למים, הרי העננים הם מביאים את המים". אמר לו "תשתחווה לעננים". אמר לו: "אבל העננים מתאדים מהשמש, למה אשתחווה להם?". אמר לו "אז תשתחווה לשמש".

אמר לו אברהם: "טיפש אחד, זה השמש בלילה שוקע והולך, בא והולך, זה לא הוא ברא את העולם. יש מי שברא אותו את השמש". אמר לו "תראה לי אותו, איפה הוא?".

אמר "תסתכל לשמש, אתה יכול להסתכל בשמש?. נכון שאתה לא יכול?, וזה אחד מהשמשים של הקדוש ברוך הוא, ואתה לא יכול להביט בו, אתה רוצה שאראה לך את הקדוש ברוך הוא?, טיפש מטופש!". ואז נמרוד כבר לא יכל, התרגז עליו, וזרק אותו בתוך האש. אברהם אבינו היה מהלך שם ושמח. וזה גרם שאברהם אבינו פרסם שמו של הקדוש ברוך הוא בכל העולם.

אברהם עוזב את הקב"ה...

אברהם אבינו, עם כל זה שהוא עשה ברית מילה וזה היה היום השלישי למילה, אברהם מחפש אורחים. שלח להביא אורחים, אך לא מוצאים.

הקדוש ברוך הוא הוציא חמה מנרתיקה, והשמש הייתה יוקדת, אף אחד לא יוצא בחוץ. הודיעו ברדיו: "אסור לצאת החוצה, סכנה, אף אחד לא יוצא!". והוא מחכה ומחכה, ולא יכול.

סוף כל סוף מה הוא עשה? ישב פתח האוהל לראות אולי יעברו אנשים...

ואז 'והנה ה' ניצב עליו', הקדוש ברוך הוא רואה את הצער שלו, ובא לבקר אותו, שואל אותו: 'מה שלומך אברהם אבינו?, איך אתה מרגיש? אני מברך אותך שתהיה בריא'. פתאום הוא רואה שלושה אנשים ניצבים עליו.

אומר: "גדולה הכנסת אורחים מקבלת פני שכינה!". אמר ר ו ת ר לקדוש

מפי מרן מו"ר גדול המקובלים
הרב **בניהו שמואלי** שליט"א

השיעור השבועי
דף היומי מוסר והלכות

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המייש"ר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

משולחן המלך

ברוך הוא: "מחילה מחילה, יש פה הכנסת אורחים". נראו לו המלאכים בדמות ערבים, אז אומר: "אני צריך אותם בתור אורחים", אך הם היו בעצם מלאכים.

אומר מהר"ם מגרמזייא: "שלושה אנשים ניצבים עליו" - "אנשים ניצבים עליו" גימטריה: מיכאל, גבריאל, רפאל. ראה אותם אברהם, היה שמח שמחה גדולה והיה רץ לקראתם פתח האוהל.

הקב"ה קשור איתנו

מה פירוש "וירץ לקראתם"? היה צריך להגיד "אחריהם". 'רץ לקראתם' - זה לפניהם!. והרי הוא ראה אותם, ולכן צריך להגיד "רץ אחריהם", לא לקראתם?.

אלא כיוון שהם היו מלאכים, והמלאך יש לו ארבע פנים, ואיפה שאתה הולך, אתה רואה אותו. לכן זה 'וירץ לקראתם', כי גם כשהם הולכים עם הגב אליו, זה גם 'פנים', בצד זה גם 'פנים', כל המקום זה פנים. לכן "וירץ לקראתם" ולא אחריהם.

איך כתוב בשיר השירים "מלך אסור ברהטים" (שיר השירים ז, ו). אומר המדרש: "רהטים" זה 'ריצה'. הקדוש ברוך הוא אומר: בזכות שתי ריצות שרץ אברהם אבינו אחת לקראת המלאכים (וירץ לקראתם), ואחר 'ואל הבקר רץ אברהם', אני אסור אליכם, אני איתכם כל הזמן. מלך אסור איתנו, עם עם ישראל, בזכות שתי ריצות. פלא פלאות.

עץ מיוחד לאורחים

אברהם אומר להם למלאכים: "יקח נא מעט מים ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ" (בראשית יח, ד). אדם אומר לחברו שבא לבית שלו "בוא תישען?', אומר לו 'תשב'! אבל המלאכים, לא שייך להגיד להם לשבת. כי המלאכים זה לא בני אדם, אין להם קפיצים ברגליים להתקפל. על המלאכים כתוב: "ורגליהם רגל ישרה" (יחזקאל א, ז), זה לא מתקפל הרגליים שלהם. לכן אי אפשר לשבת, כי זה רגל ישרה. לכן אמר להם: "והשענו תחת העץ".

כתוב בזוהר, **שזה לא היה עץ רגיל, זה היה עץ מיוחד.** אברהם אבינו, כל מקום שהיה הולך היה נוטע את העץ הזה. העץ הזה - מי שצדיק פורש כנפיו עליו, כנפי השכינה, והיה למטה גם מעיין מים.

רבותינו אמרו: "אוֹרֵחַ" זה -'אור ח', זה האור של השמיני למילה. **וכתוב גם שמי שרוצה ילדים, יביא 'אורח'**, כי זה יביא לו 'אור ח', אור שמיני למילה.

מתנה על הכנסת אורחים

ראינו שה'שונמית', איך היא נזהרה בהכנסת אורחים. כתוב 'ושם אִשָּׁה גְּדוֹלָה" (מלכים ב ד, ח). אומר הזוהר: מכנסת אורחים. האישה, עיניה צרות באורחים. אך השונמית הזאת הייתה שמחה מאוד. אומר הזוהר: כל נשי עלמא, כד חמאן אורחין, מצטערן ודחקן להון', זה בעיה בשבילן אורחים, כי היא רוצה את הכסף ואת כל השפע בשבילה. אבל השונמית פתחה להם הבית ואמרה: "רק תבואו".

כתוב: "וַיְהִי הַיּוֹם וַיַּעֲבֹר אֱלִישָׁע אֶל שׁוּנֵם" (מלכים ב ד, ח). אומר הילקוט שמעוני- רבי יהושע בן פרחיה אומר: מי זאת השונמית? היא אחותה של אבישג השונמית, אימא של עידו הנביא. יום אחד אמרה האישה השונמית לבעלה: "יש איש קדוש עובר עלינו תמיד, אני לא יכולה בכלל להסתכל בדמותו, אני מפחדת שלא אמות, אני לא יכולה להביא אותו לבית. בוא נעשה לו עליית קיר קטנה, כל פעם שהוא עובר, יבוא לפה, יבוא למעלה, ישכב בעלייה, נסדר לו מיטה, כיסא, שולחן ומנורה, ושם יישב". כך עשתה, בנו לו חדר יפה, שמו לו ספרייה וכל מה שהוא צריך, מטה, כסא. אמרה: "אני אכין לו את הכל שם, הוא יבוא, יהיה לו אוכל, נשים לו אוכל והכול, ונעשה הכנסת אורחים'.

יום אחד אלישע שאל את הנער שלו: "תגיד לי, מה עם האישה הזאת? מה היא צריכה? כל הזמן היא עושה לי חסד',

הנער אמר לאלישע: "טוב, תשמע, אין לה ילדים". אלישע הבטיח לה: "למועד הזה את חובקת בן". אמרה לו: "אדוני, זקן מאוד ואני חדל ממני אורח כנשים, אל תכזב בשפחתך". אמר לה: "מה שאמרתי - זהו זה!". וכך היה, בקיצור, הרתה וילדה בן. וגידלה את הנער. 'ויגדל הילד'.

הכנסת אורחים – מחיה מתים

יום אחד הנער יצא בקוצרים, ופתאום... מת.

האישה שלחה אל אביו: "בוא מהר, נלך לנביא."הלכו להר הכרמל, שם היה אלישע. אלישע נתן את המשענת שלו, את המטה שלו לגיחזי הנער, אמר לו: "כל הדרך אל תדבר בפיך מאומה, רע או טוב, אלא תיתן את המשענת הזאת בפי הנער והוא יחיה".

גיחזי הזה לא האמין בנביא. בדרך היה איזה אריה מת. תראה הטיפש הזה מה עשה? אמר: "בוא ננסה את המשענת", שם את המַטֶה עליו על האריה - והאריה קם לתחייה, ועוד קצת, היה אוכל אותו!

אמר: גיחזי 'זה איש קדוש אלישע', הלך, עשה לילד אותו דבר עם המַטֶה, והמטה איבד את הכוח, כי אלישע נתן לו כוח להחיות לא עשר פעמים, אלא פעם אחת. ואז בא הנביא בעצמו, נתן פיו על פי הנער, התפלל לקדוש ברוך הוא, ואז הנער פקח את עיניו, פתח את עיניו. הוא החייה לה את הבן! כל זה למה? בזכות הכנסת אורחים. גם זכתה לבן ואחר כך גם עשה לבן שלה תחיית המתים, וכל זה בזכות מה?- הכנסת אורחים.

הכנסת אורחים של רבותינו

עד היום הולכים למקום הזה ב'שונם' בשביל ילדים, הולכים לשם להתפלל, ונפקדים. אבל עכשיו, בימים האלה, זה מסוכן ללכת לשם. זה כפר ערבי.

כל גדולי ישראל היה להם הכנסת אורחים צורה הכי יפה שיש. עד היום אומרים על המהרש"א, שביתו היה פתוח לרווחה, היה נותן לאכול לכל עובר ושב. על המשקוף של מהרש"א היה חרוט "לא ילין בחוץ גר דלתי לארח אפתח" (איוב לא, לב) - השלט הזה היה

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן רות הי"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאגי תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

מתנוסס עד שנת תר"מ-תרמ"ט, ואז נשרף שם כל המקום.

לפני שבוע היה פטירת ראש הישיבה. **אף פעם לא חשבתי שרבי יהודה צדקה מכניס אורחים**, הוא לא היה נראה אדם כזה, היה אדם עדין כזה. אבל כל שבת היו באים אצלו כל 'המשוגעים', כל ה'קשיי יום' היו נמצאים אצלו ואוכלים אצלו.

סוד הפר הבורח

הבקר שברח ומערת המכפלה-"ואל הבקר רץ אברהם". "הבקר" זה אותיות "הקבר". רצה שלושה עגלים בשביל שלושת האורחים. היה לו שניים, וחסר לו אחד שברח. רץ אחריו אברהם. בכוונה ברח לו הפר.

אמרו רבותינו: מי הוא הבורח הזה? 'פר אל' - אותיות 'רפאל'. אחד מהמלאכים שבא לרפא אותו היה רפאל, והוא היה חסר לו פר אחד, ורפאל נדמה לו כ'פר', וברח.

למה הוא רצה שלוש פרים?, רצה לעשות להם שלוש לשונות בחרדל, לשונות של פר, עושה את זה מטעם מיוחד. אבל אני יודע שהלשון של הפר הוא גדול, בן אדם אחד יכול לאכול את זה?, כנראה מרוב שזה היה טעים. לכן, השבת צריך לעשות לשון בחרדל.

כשהגיע שם למערת המכפלה, הוא נכנס, הוא רואה שהיה שם אור גדול, אור מיוחד שאין כמותו. הבין שפה זה מקום קדוש. אז אברהם אבינו נתקנא במקום הזה, ראה שם את אדם הראשון ואת חווה, ואז הוא התאווה למקום הזה ורצה לקנות אותו.

פטירת הצדיקים

השבוע בטז' לחשון היה פטירת מתתיהו בן יוחנן כהן גדול שהוא בן שמעון הצדיק. כלומר, שלושה בנים היו לו לשמעון הצדיק, הקטן שבהם יוחנן, שהוא שימש בכהונה גדולה הרבה זמן, ובינו לבין שמעון זה מתתיהו. מתתיהו בן יוחנן כהן גדול. מתתיהו לא היה כהן גדול, הוא היה כהן מכובד מאוד מאוד, היו לו חמישה בנים, הם ה'מכבים'. חרט על חרבו 'מכבי' - 'מי כמוך באלים ה'. היה להם זכות גדולה, שהם זכו להרים קרנם של עם ישראל למעלה ושלא יהיה עם ישראל בגלות כזאת קשה שהיו נוקמים בהם נקמות. אבל בכל זאת הם נענשו. למה? כתוב 'לא יסור שבט מיהודה', אסור שיקום מלך משבט אחר. אבל היה להם זכויות גדולות שאין כמותם, זכותם יגן עלינו.

באותו יום השבוע היה גם פטירת רבי 'ליב בעל יסורים'. הוא היה בעיר הקודש חברון, אחר כך הוא עבר לצפת, וכנראה שלא היו לו ילדים, והיו זמנים שבאים אליו ונושעים בישועות גדולות.

הביקור של החזון איש ב'בית אל'

כמו כן היה השבוע ביום שני פטירת החזון איש, רבי אברהם ישעיהו קרליץ בן רבי שמריהו יוסף, שהיה גאון גדול שאין כמותו, והיו מגלים לו מן השמיים דברים גדולים מאוד בכוח התורה. היה עמל בתורה, לפעמים היו מוצאים אותו שהוא שוכב על הרצפה, כי לא היה לו כוח להמשיך, והוא נפל שם. איזה עמלות בתורה, ואיזה חשק היה לו בתורה.

אומרים שאמא שלו זכתה לזה, לבן כזה, כי מעולם לא ראו קורות ביתה שערות ראשה. כשהייתה מתרחצת היו באים ארבע בנות מחזיקים לה שמיכה כזאת מלמעלה, הכל מכוסה, וככה היא מתרחצת. הוא היה ב'בית-אל', והוא אומר שהוא הרגיש שמה ב'בית אל' אור גדול שאין כמותו.

בנוסף, כל יום, הוא היה הולך לאמא שלו לבקר אותה, לא עוזב אותה. אפילו היה חולה, היה משתדל ללכת לאמא כל יום.

זהירות בכבוד כל אדם

סיפר ר' שריה דבליצקי, שבצעירותו היה צריך להתיר איזה נדר, אז עלה לביתו של ה'חזון איש'. באותו זמן היה עוד יהודי שפלפל עמו בתורה. שמע החזון איש את רצונו, אמר: הנה אני ותלמיד חכם זה שניים, אנחנו נצא החוצה, נביא עוד יהודי, נוכל להתיר לך את הנדר.

רב שריה יצא החוצה, הכניס אדם אחד שלא היה חכם וצדיק, אבל תכף החל החזון איש לברר את הפתח שיש לו להתיר את הנדר. אחר כך ישב ועשה לו התרת נדרים, שלושתם ענו: 'מותר לך, מותר לך, מותר לך'.

שיצא אותו אחד, נענה החזון איש: יהודי זה אין לו כל שיח ושיג בהלכה, לכן אין כאן כל התרת נדרים, לך שוב, ותביא עוד אחד.

רואים איך שהוא נזהר בכבוד של היהודי השלישי שהצטרף אליהם.

שהמים יפסיקו לזרום...

אמרתי לכם, שכל יום הוא היה בא לבקר את אמא שלו, שוחח איתה ומרנין את ליבה.

כשהייתה באה לבקר את בנה, היה קופץ מהמיטה שלו לכבודה, שואל בשלומה, וכל ערב היה מתקשר אליה. זכה כל הזמן ללמוד תורה, **היו מראים לו הרבה דברים מן השמיים.**

היה אצלו איזה יהודי תמים מתפלל אצלו כל הזמן עם החזון איש בנץ החמה. יום שישי אחד סמוך להדלקת הנרות הוא בא לחזון איש, אומר לו: 'כבוד הרב, יש לי נזילה בבית, נוזל צינור'. אומר הרב- 'תביא אינסטלטור'. אומר לו: כבוד הרב, השעה מאוחרת מאוד, איזה אינסטלטור אביא?!

אומר הרב: אז מה אתה רוצה ממני? אומר, שיאמר הרב שהמים יפסיקו לזרום. נו, אז שהמים יפסיקו לזרום. וככה הוא חזר לבית, המים הפסיקו לזרום.

מוצאי שבת חוזר היהודי: כבוד הרב, המים פסקו לי לזרום, אין לי מים עכשיו. אז מה אתה רוצה ממני? שהמים יחזרו. אז שיחזרו לך. המים חזרו. איזה תמימות היה!.

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ₪ חד פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

צדיק באמונתו יחיה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"

מאת הרב **יוסף עברלחק** שליט"א

מאברכי המוסדות

"והאלקים נסה את אברהם"

ניסיון העקדה לא התמצה בעצם הניסיון לעקוד את יצחק. לאורך כל הדרך הוצבו בפני אברהם אבינו רצף של ניסיונות. ניסיון אחר ניסיון, קושי אחר קושי, כדי להקשות עליו לעמוד בניסיון הגדול של העקדה.

בדרך עמד עליו השטן להניאו, והוא מעלה לפניו תואנות שונות. אמר לו השטן: כשתבוא לשמים תתבע על שפיכות דם, שזו אחת ממצוות בני נח. אמר לו אברהם: אני מוכן שיאשימוני בשמים על שפיכות דמים, ובלבד שאקיים צווי ה'.

אמר לו השטן: אתה תירש גהינום על המעשה הזה!

אמר לו אברהם: על דעת כן! אם זהו רצון ה' שאעקוד את בני ואענש בגיהנם – אני מוכן לכך בלב שלם.

ראה השטן את איתנותו של אברהם והבין שלא יוכל לו, עבר לפעול אצל יצחק. אמר השטן ליצחק: עלובה אימך, אביך לא סיפר לה שהוא הולך לעקוד אותך. כמה היא יחלה לבן, ועד שהיא זכתה, כעת היא עומדת לאבד אותו.

עוד הוסיף השטן: הלא שרה הייתה גדולה מאברהם בנביאות, ואם הצווי לעקדה היה נבואה, למה הדבר לא נאמר לאימך? ומה עם כיבוד אם?

אמר לו יצחק: אני מצווה על כיבוד אב!

ראה השטן את עקשנותו של יצחק, אמר לו: אם תעקד – מי יירש את ישיבתו של אביך? ישמעאל אחיך. השפל האדם הזה שחוטא בשלושת החטאים החמורים ביותר, יהיה ראש ישיבה של מאה ושמונים אלף תלמידים. איזה חילול השם!

יצחק ראה שהוא עומד לפול ברשתו של השטן, אמר לאברהם: "אבי אבי", שתי פעמים. אבי, עזר לי! אבי, תן לי תשובה.

אמר לו אברהם אבינו: ממה נפשך, אם ישמעאל לא ראוי להיות – ה' יראה לנו שה לעולה, ואם לא יהיה שה לעולה – סימן שהקב"ה רוצה שישמעאל יהיה ראש הישיבה ולא אתה. ואם זהו רצון ה' – יש לקבל זאת בלב שלם.

ראה השטן שאינו משיג את היעד, מה עשה? יצר להם נהר. הם נכנסו לתוך הנהר. אברהם נושא בידו את העצים שהביא עמו לעקדה, וכעת הוא צריך להחזיק בידיים מורמות, שהעצים לא יירטבו.

ולמה מלכתחילה צריך אברהם אבינו ליטול עמו עצים, הלא יכול היה למצוא עצים במקום העקדה? אלא אברהם אבינו ידע עם מי יש לו 'עסק' ... הוא מכיר את השטן, חזקה עליו שידאג שלא יהיה לו עצים, לכן הוא הצטייד בעצים ונשא אותם כל הדרך.

מי הנהר עלו וגאו, עד שהגיעו לחוטמו. צעק אברהם: הושיעני נא, כי באו מים עד נפש! מיד צווה ה' את השטן להניח להם.

אברהם ויצחק ממשיכים בדרכם. עד שמגיעים לעקידה, הצד השווה שבכל הדברים הללו זה העוצמה של אברהם ויצחק איך ניצב לנגד עוייהם דבר אחד מהו רצון השם ואותו הם רצים לממש גם עם זה כרוך בוויתורים וכ"ו אבל את הכול עושים בשמחה כדי לשמח את השם.

הבה ניקח מזה חיזוק אנחנו כל אחד בניסיונות שעוברים עליו במהלך חייו לדעת איך להתמודד איתם נכון לשמוח בהם ולא לתת ליצר הרע לשבור אותנו אלא עליינו להתחזק בכל עוז כנגדו ורק כך נוכל להצליח בגדול.

שנזכה לחיות בצורה הזאת. אמן

כח האב והבן נגד השטן

"וישכם אברהם בבוקר ויחבוש את חמורו ויקח את שני נעריו אתו" (בראשית כב, ג). אומרים, כשהוא הלך אברהם אבינו לעקדה, לקח איתו כל מה שצריך. ושרה אמנו, לילה קודם חשבה שהבן שלה הולך ללמוד תורה, הכינה לו בגדים יפים, ודברים יפים שיהיה לבן שלה כשהוא לומד תורה, שהוא יוכל ללמוד בנחת. בא לו השטן בדרך, נדמה לו כאיזה זקן מכובד, אמר לו 'לאן כבודו הולך?' אמר לו 'להתפלל'.

אומר לו השטן: 'מי שהולך להתפלל למה צריך אש, מאכלת, עצים?' אמר לו 'תשמע, אולי נשהה שמה איזה יום יומיים, נאפה משהו, נאכל משהו'.

אומר לו הזקן: 'אל תבלבל את המוח, אני הייתי כשהקדוש ברוך הוא אמר לך 'קח נא את בנך' (בראשית כב, ב), זקן שכמותך, אתה הולך לאבד בן שנולד לך אחרי מאה שנה?' אמר לו אברהם אבינו 'תסתלק מהר, קוראים לך שטן, לך מפה!', זרק אותו אברהם, העיף אותו לכל הרוחות. מה שעשה לאברהם לא הצליח.

לאיפה הלך? ליצחק. עכשיו עמד אליו, נדמה לו כבחור, מתחיל לדבר איתו 'איפה אתה הולך?' אומר לו: 'ללמוד תורה'. אמר לו 'מתי, בחיים שלך או במיתתך?' אמר לו: 'וכי יש אדם שלומד תורה לאחר מיתה?'

אמר לו: 'עלוב בן עלובה, כמה תעניות אמא שלך התענתה, הזקן הזה - אבא שלך השתגע... אתה הולך לשמוע לו?' אמר לו: **'תסתלק מפה, אני לא עובר על דעת הקדוש ברוך הוא ולא על דעת אבא, מה שאומר אני עושה'.** אמר לו אברהם: 'אל תשגיח עליו, הוא בא לעייף אותנו'.

אתם מרחקים אותנו מקוב"ה

ביום השלישי אברהם אבינו יודע, שתמיד כשאדם רוצה לעשות רצון השם, קופצת עליו הדרך. 'אני הולך בדרך, ולא קופצת? הדרך ארוכה, השטן עושה בעיות גדולות'. עשה להם נהר, והגיעו מים עד נפש...

היה צועק אברהם, ויבש הכל!.

הוא רואה שבגלל ישמעאל והנער השני יש בעיות, לכן אמר "שבו לכם פה עם החמור" (בראשית כב, ה) עם הדומה לחמור, בגללכם לא מתקרבים להשם יתברך, "ואני והנער נלכה עד כה ונשתחווה ונשובה אליכם" (בראשית כב, ה). רוח הקודש אמר "ונשובה" שנינו.

אברהם אבינו רואה את המקום מרחוק. אבל אל תחשבו שהמקום הזה היה הר, **אנחנו יודעים היום שזה הר המוריה, לא היה הר, כל הר שהיה מזמן בריאת העולם, הגויים כבר שמו עליו עבודה זרה**, ואין מקום גבוה שלא לקחו אותו לעבודה זרה.

האם יצחק נשחט או לא?

הר המוריה היה מישור, כך כותב רבי נתן אדלר, רבו של החתם סופר. כשבא שמה אברהם, אמר 'זה מקום קודש הקודשים העליון, פה צריך להיות'. ואז התפלל אברהם, והתחיל להתרומם ההר, ונעשה הר המוריה, כך כותב רבי נתן אדלר.

התקרב להר, ואמר לו: 'בוא, הנה המקום'. ואז "ויחבוש את חמורו" (בראשית כב, ג) - מה זה חמורו? 'החומריות'!. הלך למקום המקדש, מקום קודש הקודשים. לבש אברהם אבינו בגד לבן, אומרים רבותינו, נדמה ככהן גדול ביום הכיפורים.

לקח את יצחק, עקד אותו כשה, קשר את ידיו ואת רגליו. יצחק, פרחה נשמתו, היה לו נשמה 'נקבה', והנה איל אחד היה שמה, והנשמה נכנסה בזה האיל, ובאה לו נשמה אחרת מצד הזכר.

אחר כך שלקחו את האיל ושחטו אותו, זה נקרא כאילו שחטו את יצחק. "ויקרא אל מלאך ה' מן השמיים" (בראשית כב, יא) - הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו דיבר עם אברהם מקודש הקודשים, גם אפילו מלאך לא יכול להיכנס במקום הזה.

מקלקל השמחות

אמר לו "אברהם, אל תשלח ידך אל הנער". אמר לו: 'ריבונו של עולם, אהבתי גדולה אליך שאין כמוה, תזכה אותי להקריב את בני קורבן, אני רוצה שבזכות העקדה תכפר על בניי'.

אמר לו 'אני צריך את יצחק שיביא את יעקב, ויעקב יביא שנים עשר שבטים. הנשמה של יצחק באיל'. ואז השטן נאחז באיל בקרניו, ושחט אותו אברהם אבינו, התגבר על הכל.

בקרן הימנית תקע הקדוש ברוך הוא בהר סיני, ובקרן השמאלית בעזרת השם לעתיד לבוא.

אומרים רבותינו, כיוון שראה השטן כדבר הזה שהוא לא

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

>> להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת העלון למייל"

>> להפצת העלון בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

משולחן המלך

מצליח, הלך אצל שרה. אמר לה: 'שרה, את יודעת מה בעלך עושה? איפה יצחק?'

אומרת לו 'הלך ללמוד תורה'. אומר לה 'איזה תורה? הלך לעקוד אותו!'.

מה עשתה?, הלכה לאחיה ששי ותלמי ילידי הענק 'תסתכלו, תבדקו לי, אם אתם רואים איזה זקן עוקד ילד?' ואז היא אומרת 'הלוואי שזכיתי'. ואז אומרים לה 'כן', ופרחה נשמתה.

ככה זה השטן, הוא חייב לקלקל את השמחה.

כחה של 'אמירת פרשת העקידה'

כתוב בתיקוני זוהר, זה הלשון שלו: 'לא אית מאן דבטיל מותנא מבני נשא כקורבן דעקידת יצחק' (תיקוני זוהר תקון כא, דף נז, א) - **אין דבר שמבטל את המוות מבני אדם כמו שאדם קורא עקדת יצחק**, דכתיב ביה 'ויעקוד את יצחק בנו', "אתקשר מידת הדין ואתעקד לעילא"- עוקד את כל הדינין והמקטרגים למעלה, וכשעוקדים את יצחק, אין רשות להתקרב לשום בית דין למעלה לקטרג.

לכן עקדת יצחק מועילה לעם ישראל להתגבר בכל יום בגלות, תגן עליהם מכל דברים קשים, והבן אדם הזה שקורא עכשיו את פרשת העקדה, 'אל תעש לו מאומה!' 'זכות אבותיהון יגן עליהון ממראין בישין'. תראו מה זה, איזה דבר גדול. **לכן, יש ספר של הישיבה שקוראים לו 'מושיע ומגן', הוציאו את זה לפני כמה שנים, יש שמה שלושה דברים יפים: פרשת העקדה, פרשת הקטורת ופרשת הקורבנות. מה פירוש? זה מסביר את הכל הכי יפה שיש, וכל אחד טוב שיהיה לו כזה 'מושיע ומגן'.**

רבנו האר"י אומר, אפילו אם נגזר על אדם ארבע מיתות בית דין, קורא פרשת עקדה וניצול מהם. אומר הגאון חיד"א- יגיד פרשת עקדה, ויכוון וישים נגד ליבו כמה מגעת עבודת השם של אברהם אבינו, איזה מסירות נפש, והיא סגולה גדולה לכבוש את הדין, יתאמץ בכוונתה ואז יתכפרו עוונותיו. תראו מה זה!

המלך בודק אותנו עם פטישים...

היה פעם הגאון רבי אברהם חכם קראו לו, אומר משל על העקדה, שהיה מלך שהיו כולם אוהבים אותו, הוא ביסס את המלוכה, נתן אהבה ואחווה בין האנשים, פרנסה לכולם, היה פיקח. הממלכה פרחה יפה, כל הנתינים שמחים, והביאו מתנה למלך, כתר מזהב משובץ באבנים טובות ויהלומים.

היה שם שר האוצר שאמר: 'אני רוצה שבראש הכתר תהיה אבן טובה שאין כמותה'. הלך להשיג אותה, מכר את הבית שלו בשביל האבן הזאת, וקנה את האבן, הביא אותה מאירה ומזהירה. המלך אסף את כל הנתינים 'בואו נראה את יופיה של האבן'. הציגו את האבן, כולם התפעלו. 'זה היהלום הכי טוב', אמר המלך, היהלום הוא קשה.

אמר 'תבדוק לי את האבן, אם הוא אמיתי. ואיך הוא?', הביאו פטיש של איזה מאה מאתיים קילו, ומה שעשו, האבן נשארה שלימה. השר בעצמו שקנה את זה, שמכר את הבית שלו נתן בזה מכות והיא עומדת איתנה.

ככה הקדוש ברוך הוא בדק את אברהם אבינו. פלא פלאות, הגֵנים חזקים.

עד הילדים שלי...

היה מרגל אחד גרמני ברוסיה. תפסו אותו הרוסים, עשו בו שמות, אך הוא לא מגלה את הסודות, הפה שלו סגור.

בסוף הביאו את הילד שלו. מה שעינו אותו, הוא לא מגלה.

אך בסוף כשהביאו את הבן שלו, והוציאו לו עין ושן, וחתכו לו אוזן, והכל, עד שהוא לא יכול לסבול יותר וגילה את הסודות!. כשחזרו והיה החלפת שבויים, אמרו לו 'איך?, אבל אתה היית אומן, עשינו כל כך הרבה אימונים. איך גילית את הדבר הזה?' אמר 'עשינו אימונים' על מה שיעינו אותי בעצמי, אבל לענות את הבן שלי לא עשו אימונים...

זה הניסיון הגדול של העקדה, לקחת את הבן ולעקוד אותו ולעשות בו שחיטה והכל, זה לא דבר פשוט, זה קשה.

ב'שיבולי הלקט' כתב שממש שרף אותו על האש, ואחר כך הקדוש ברוך הוא החיה אותו מאותו אפר. פלא!

זכותם יגן עלינו כל הצדיקים.

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התנהגות ורחמים בדרכי התעלות "במידות טובות" והתנהגות דרך

ארץ מאת הרב **משה אהרון זוארץ**

שליט"א

מאברכי המוסדות

סגולה אחת לא ניסיתי

בפרשת השבוע – וירא מבואר שה' פקד את שרה כאשר אמר – הקב"ה אחר שנות המתנה רבות נתן לאברהם ולשרה בן – יצחק אבינו.

זוגות רבים המתינו שנים לפרי בטן ותהילות לה' רבים מהם כל אחד בזמנו זכה לישועת ה' ואלו שעוד לא בע"ה יזכו לישועה בקרוב, כל אחד וסיפור ישועתו שלו, לרוב כל סיפור מפעים ומחזק, סיפורנו הוא אחד מהם:

שלמה [שם בדוי] – היה נשוי זה 16 שנים ועוד לא זכו הוא ורעייתו להיפקד בזרע של קיימא.

עוד שנה נפתחה לה והגיע שוב יום הדין – יום ראש השנה, שלמה התפלל והתחנן לה' שהשנה יושעו הוא ורעיתו בפרי בטן. הגיע עת מכירת העליות והוא קנה את 'מפטיר יונה' הידוע בסגולתו להיפקד בבנים זכרים.

היה זה בשנה בה ראש השנה חל בשבת, בה עולים לתורה לפחות שבעה עולים, הגיע עת קריאת התורה והתחילו בקריאה, התקרבו לעליית שישי. קונה העלייה התכונן לעלות לתורה ורגע לפני שעלה הגיע אליו אחיו ואמר לו: "אני קניתי את עליית שביעי ואם תעלה לתורה איך אעלה אחריך"? הרי אנחנו אחים!

בבית הכנסת הזה נהגו שלא לעלות 'מוסיפים' אלא בדיוק לפי מה שההלכה מחייבת ממילא פיתרון שיעלה ביניהם מישהו אחר 'מוסיף' לא הגיע בחשבון, או אז ציץ בראש האח שקנה 'שביעי' רעיון, הוא פנה לשלמה שלא היתה להם היכרות מוקדמת וביקש שיחליפו בעליות: "מה אתה אומר לעזור לנו שאחי ואני נוכל לעלות שנינו לתורה, בוא נחליף עליות אתה – תעלה שביעי במקומי ואני אעלה מפטיר במקומך, ואז אתה תהיה ה'חוצץ' ביני לבין אחי ושנינו נוכל לעלות לתורה, אחי שישי, אתה שביעי ואני מפטיר, מה אומר כבודו?

הוא לא ידע כמה שלמה בנה על עליית 'מפטיר יונה' כסגולה להיפקד בבנים.

שלמה החליט לוותר והסכים להיות הגורם לסדר שיוכלו האחים לעלות לתורה בלי החשש שהם עולים ברצף אחד אחר השני. כך ששלמה עלה במקום לעליית 'מפטיר יונה' המיוחלת בעליית שביעי – חותמת הקריאה והאח שקנה את עליית שביעי עלה בעליית 'מפטיר יונה'.

לאחר התפילה חשב האח שעלה לבסוף ל'מפטיר יונה' על מה שעשה והצטער שאולי היה לקונה המפטיר רצון וסיבה לעלות דוקא ל'מפטיר יונה' ואיך הניאו מרצונו בשביל שיוכל הוא לעלות לתורה אחר אחיו, תוך כדי מחשבותיו פנה אליו אחד המתפללים ואמר לו: "לא נעים לי לומר לך, אבל שלמה – זה שקנה את 'מפטיר יונה' כבר 16 שנה מחכה לילדים וקנה את העלייה הזו כסגולה להיפקד"...

כאשר שמע את הדברים הללו ליבו נחמץ עוד יותר בקרבו והחליט לפנות לשלמה: "אינני יודע איך אמצא כפרה למעשה החמור שעשיתי"...

שלמה השיבו ברוגע: "אין לך על מה להתנצל, עשיתי את הדבר הזה בלב שלם, **תראה כבר עשיתי סגולות רבות כדי להיפקד אבל עדיין לא ניסיתי את סגולת הויתור**"...

שלמה חתם את דבריו ושלח את רעהו באיחול לשנה טובה ומוצלחת וכתיבה וחתימה בספר החיים, בהרגיעו שהכל בסדר.

הלימוד שלך יהיה **עוד יותר** טוב **ועוד יותר** טוב.....

שיעור הדף היומי

מפי הרה"ג **דן גבאי** שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

ביום: א, ב, ד, ה, ביישיבת המייסד"ר רח' אודט ישראל 4, בת ים

17:40 תפילת ערבית > **18:00** תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהבנה ובהנאה

שתיה קלה וחמה

לרווחת הלומדים

זוהר על הפרשה

הנשמה אחר הפטירה רואה את השכינה

(ח"א דף צח ע"ב מדרש הנעלם) **וַיֵּרָא אֵלָיו יְהֹוָה בְּאֵלוֹנֵי מַמְרֵא. רַבָּנָן פָּתְחֵי בְּהַאי קְרָא בִּשְׁעַת פְּטִירָתוֹ שֶׁל אָדָם** רבותינו פתחו לפרש פרשה זו בזה הפסוק על פטירתו של האדם. **דְּתַנְיָא אָמַר רִבִּי יְהוּדָה בִּשְׁעַת פְּטִירָתוֹ שֶׁל אָדָם הוּא יוֹם הַדִּין הַגָּדוֹל שֶׁהַנְּשָׁמָה מִתְפָּרֶדֶת מִן הַגּוּף. וְלֹא נִפְטַר אָדָם מִן הָעוֹלָם עַד שֶׁרוֹאֶה אֶת הַשְּׁכִינָה הָדָא הוּא דִּכְתִיב** (שמות לג) **כִּי לֹא יִרְאַנִּי הָאָדָם וָחָי** שלא יראני האדם, אמנם לפני פטירתו רואה את השכינה ואז מת. **וּבָאִין עִם הַשְּׁכִינָה שְׁלֹשָׁה מַלְאֲכֵי הַשָּׁרֵת לְקַבֵּל נִשְׁמָתוֹ שֶׁל צַדִּיק. הָדָא הוּא דִּכְתִיב וַיֵּרָא אֵלָיו יְהֹוָה וְגו'** פי' השכינה מתגלה אל האדם בשעת פטירתו. **כְּחוֹם הַיּוֹם. זֶה יוֹם הַדִּין הַבּוֹעֵר כַּתַּנּוּר לְהַפְרִיד הַנְּשָׁמָה מִן הַגּוּף** יום פטירתו של האדם הוא יום הדין שבו דנים אותו להפריד נשמתו מהגוף.

וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיַּרְא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים. הַמְבַקְּרִים מַעֲשָׂיו מַה שֶּׁעָשָׂה הם הג' מלאכים לקבל נשמתו של הצדיק, והם בודקים וחוקרים ודורשים את מעשיו שעשה בכל ימי חייו, **וְהוּא מוֹדֶה עֲלֵיהֶם בְּפִיו. וְכֵיוָן שֶׁהַנְּשָׁמָה רוֹאָה כָךְ, יוֹצֵאת מִן הַגּוּף עַד פֶּתַח בֵּית הַבְּלִיעָה, וְעוֹמֶדֶת שָׁם עַד שֶׁמִּתְוַדָּה כָּל מַה שֶּׁעָשָׂה הַגּוּף עִמָּהּ בָּעוֹלָם הַזֶּה** ומסתלקת מן העולם. **וְאָז נִשְׁמַת הַצַּדִּיק הִיא שְׂמֵחָה בְּמַעֲשֶׂיהָ** שעשתה בעולם הזה **וּשְׂמֵחָה עַל פִּקְדוֹנָהּ** שיכולה להחזיר פקדונה שהיא נשמתה בשלימות. **דְּתָאנָא אָמַר רִבִּי יִצְחָק נִשְׁמָתוֹ שֶׁל צַדִּיק מִתְאַוָּה אֵימָתַי תֵּצֵא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה שֶׁהוּא הֶבֶל, כְּדֵי לְהִתְעַנֵּג בָּעוֹלָם הַבָּא.**

פטירתו של רבי אליעזר הגדול

תָּנוּ רַבָּנָן כְּשֶׁחָלָה רִבִּי אֱלִיעֶזֶר הַגָּדוֹל, הַהוּא יוֹמָא עֶרֶב שַׁבָּת הֲוָה, וְאוֹתִיב לִימִינֵיהּ הוֹרְקְנוּס בְּרֵיהּ, וַהֲוָה מְגַלֵּי לֵיהּ עֲמִיקְתָּא וּמַסְתַּרְתָּא שנו חכמים, כשחלה רבי אליעזר הגדול אותו יום ערב שבת היה, והושיב לימינו את הורקנוס בנו, והיה מגלה לו דברים עמוקים ונסתרים בסודות התורה, **וְהוּא לָא הֲוָה מְקַבֵּל בְּדַעְתֵּיהּ מִלַּיָּיא, דְּחֲשִׁיב כִּמְטוֹרָף בְּדַעְתֵּיהּ הֲוָה** ובתחילה לא היה מקבל בדעתו את דבריו, שחשב שדעת אביו אינה מיושבת לפי שקרוב הוא למות. **כֵּיוָן דְּחֲמָא דְדַעְתָּא דְּאֲבוֹי מִתְיַשְּׁבָא עֲלוֹי, קַבֵּיל מִנֵּיהּ מְאָה וּתְמַנִּין וְתִשְׁעָה רָזִין עִלָּאִין.** כיון שראה שדעת אביו מיושבת עליו, קבל ממנו קפ"ט סודות גדולים.

כַּד מָטָא לְאַבְנֵי שַׁיִשׁ דְּמִתְעָרְבֵי בְּמַיָּא עִלָּאָה כשהגיע לסודות של אבני שיש טהור שמתערבים במים העליונים שבהם מרומזים סוד מ"ד ומ"ן שמייחדים הצדיקים בעת פטירתן מן העולם בגודל אהבת ה', **בָּכָה רִבִּי אֱלִיעֶזֶר וּפָסַק לְמֵימַר** בכה ר' אליעזר והפסיק מלומר לו עוד סודות התורה, **אָמַר קוּם הָתָם בְּרִי. אָמַר לֵיהּ אַבָּא לָמָּה** אמר עמוד שם בני ותתבונן בסוד אבני שיש טהור כי לא אוכל להוסיף לגלות לך עוד סתרי תורה, שאל את אביו למה. **אָמַר לֵיהּ חָזִינָא דְאוֹחִית חֲלָף מִן עָלְמָא** אמר לו לפי שאני רואה ומרגיש שבמהרה אחלוף ואסתלק מן העולם. **אָמַר לֵיהּ זִיל וְאֵימָא לְאִמָּךְ דְּתִסְתַּלֵּק תְּפִלָּאִי בַּאֲתַר עִלָּאָה** אמר לבנו, לך ואמור לאמך שתעלה ותשמור את התפילין שלי במקום עליון וחשוב, כי התפילין הם המוחין ועתה המוחין מסתלקים ממני ועולים למעלה, **וּבָתַר דְּאֶסְתַּלֵּק מִן עָלְמָא וְאַיְתֵי הַכָּא לְמֶחֱמֵי לְהוֹן לָא תִבְכֵּי** ואחר שאסתלק מן העולם ואבוא לכאן לראות את התפלין שהם המוחין שלי שלמדתי בהם תורה והתפללתי בהם להקב"ה, וכשתראה אותי לא תבכה **דְּאִנּוּן קְרִיבִין עִלָּאִין וְלָא תַתָּאִין** לפי שאלו התפלין שהם המוחין שהיו לי בעולם הזה, מושרשים וקרובים לעולמות העליונים ולא בתחתונים בעולם הזה, ולכן עיקר המקום שלי למעלה **וְדַעְתָּא דְבַר נָשׁ לָא יָדַע בְּהוּ** ואין דעת שום אדם יכולה לדעת ולהשיג גודל מעלת המוחין.

ר' אליעזר אמר לר' עקיבא תמה אני עליך אם תמות מיתה טבעית

עַד דַּהֲווּ יָתְבֵי, עָאלוּ חַכִּימֵי דָרָא לְמִבְקַר לֵיהּ, אוֹלִיט לְהוּ עַל דְּלָא אָתוּ לְשַׁמָּשָׁא לֵיהּ דְּתָנֵינָן גְּדוֹלָה שִׁמּוּשָׁהּ יוֹתֵר מִלִּמּוּדָהּ עד שהיו יושבים נכנסו חכמי הדור לבקר אותו, קלל אותם על שלא באו לשמש אותו וללמוד אצלו תורה, כי היו יכולים להשיג יותר בלימוד ובפרט בסודות התורה יותר ממה שישבו בלעדיו, **עַד דְּאָתָא רִבִּי עֲקִיבָא, אָמַר לֵיהּ עֲקִיבָא עֲקִיבָא לָמָּה לָא אָתֵית לְשַׁמָּשָׁא לִי** (דְּהָא אֲתָא עִתָּא לְאִצְרָפָא) עד שנכנס ר' עקיבא, א"ל ר' אליעזר לר' עקיבא למה

בגין דא יפקון מן

לא באת לשמש אותי. **אָמַר לֵיהּ רִבִּי לָא הֲוָה לִי פְּנַאי** אמר לו רבי לא היה לי פנאי כי הייתי טרוד עם התלמידים. **אַרְתַּח אָמַר אֶתְמְהָה עֲלָךְ אִי תָמוּת מִיתַת עַצְמְךָ. לַטְיֵיה דִיהֵא קָשֶׁה מִכֻּלְהוֹן מִיתָתֵיהּ** כעס ואמר תמה אני עליך אם תמות מיתת עצמך כלומר מיתה טבעית, כי רבי עקיבא נשמתו גבוהה מאד ואם היה בא ללמוד תורה אצל רבי אליעזר היה עוסק בסודות התורה כי הוא היה הראוי ביותר לגלות לו סודות התורה ועי"כ היה אפשר לבטל הרבה גזרות מן העולם ואפי' מיתת עשרה הרוגי מלוכה ולכן כעס עליו ואמר מה שאמר.

דרש ר' אליעזר במעשה מרכבה ובאה אש והקיפה אותם

בָּכֵי רִבִּי עֲקִיבָא וְאָמַר לֵיהּ רִבִּי אוֹלִיף לִי אוֹרָיְיתָא בכה רבי עקיבא ואמר לו רבי תלמדני תורה. **אַפְתַּח פּוּמֵיהּ רִבִּי אֱלִיעֶזֶר בְּמַעֲשֵׂה מֶרְכָּבָה. אֲתָא אֶשָּׁא וְאַסְחַר לְתַרְוֵויהוֹן** פתח ר' אליעזר פיו במעשה מרכבה, באה אש והקיפה את שניהם. **אָמְרוּ חַכִּימַיָּא שְׁמַע מִנַּהּ דְּלֵית אֲנַן חַזְיָין וּכְדָאִין לְכָךְ, נָפְקוּ לְפִתְחָא דְבָרָא וְיָתִיבוּ תַּמָּן** אמרו שאר החכמים משמע מזה שאין אנו ראויים וכדאים לשמוע סודות התורה, יצאו לפתח שבחוץ וישבו שם, **הֲוָה מַה דַּהֲוָה וְאֲזַל אֶשָּׁא** היה מה שהיה והלכה האש.

צעק ר' עקיבא ובכה ולא יכל לדבר ממורא השכינה

וְאוֹלִיף בְּבַהֶרֶת עַזָּה תְּלָת מְאָה הֲלָכוֹת פְּסוּקוֹת אז לימד ר' אליעזר לר' עקיבא שלש מאות הלכות פסוקות בדיני בהרת שהיא עזה כשלג, **וְאוֹלִיף לֵיהּ מָאתַן וְשִׁיתְסָר טְעָמִים דִּפְסוּקֵי דְשִׁיר הַשִּׁירִים** ולימד לו רי"ו טעמים על פסוקי שיר השירים. **וַהֲווּ עֵינוֹי דְרַבִּי עֲקִיבָא נַחֲתִין מַיָּא. וְאִתְחַזַּר אֶשָּׁא כְּקַדְמִיתָא** והיו עיניו של ר' עקיבא יורדות דמעות, וחזרה האש כבראשונה והקיפה אותם, כי עוד הפעם עסקו בסודות שיר השירים. **כַּד מָטָא לְהַאי פְּסוּקָא** (שיר השירים ב) **סַמְכוּנִי בָּאֲשִׁישׁוֹת רַפְּדוּנִי בַתַּפּוּחִים כִּי חוֹלַת אַהֲבָה אָנִי, לָא יְכִיל לְמִסְבַּל רִבִּי עֲקִיבָא** כשהגיע ר' אליעזר לפרש פסוק זה סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני שהם ב' אישות פשט התורה וסודות התורה לא היה ר' עקיבא יכול לסבול את האור הגדול שנתגלה מן השמים ע"י סודות התורה **וְאָרִים קָלֵיהּ בִּבְכִיָּיתָא וְגָעֵי וְלָא הֲוָה מְמַלֵּל מִדְחִילוּ דִּשְׁכִינְתָּא דְהֲוַת תַּמָּן** והרים קולו בבכיה וצעק, ולא היה יכול לדבר ממורא השכינה שהיתה שם.

זוהר על הפרשה

...ן גלותא ברחמי

אוי לעולם שישאר יתום מר' אליעזר

אוֹרֵי לֵיהּ כָּל עָמִיקְתָּא וְרָזִין עִלָּאִין דַּהֲוָה בֵּיהּ בְּשִׁיר הַשִּׁירִים. וְאוֹמֵי לֵיהּ אוֹמָאָה דְּלָא לִישְׁתַּמֵּשׁ בְּשׁוּם חַד פָּסוּק מִנֵּיהּ כִּי הֵיכִי דְּלָא לִיחָרֵיב עָלְמָא, קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגִינֵיהּ הורה ולימד אותו כל דברים העמוקים וסודות העליונים שיש בשיר השירים, והשביע אותו שבועה שלא ישתמש בשום פסוק שבו, כי יכולים לפעול בשמות הקודש דברים נוראים, כדי שלא יחריב הקב"ה העולם בשבילו. **וְלָא בָעֵי קַמֵּיהּ דְּיִשְׁתַּמְּשׁוּן בֵּיהּ** (דף צט ע"א) **בְּרִיָּיתֵי מִסְגִּיאוּת קְדוּשָׁתָא דְּאִית בֵּיהּ** ואין רצון לפניו יתברך שישתמשו בו הבריות, מרוב הקדושה שיש בו. **לְבָתַר נָפִיק רִבִּי עֲקִיבָא וְגָעֵי וְנָבְעִין עֵינוֹי מַיָּא, וַהֲוָה אָמַר, וַוי רִבִּי, וַוי רִבִּי, דְּאִשְׁתָּאַר עָלְמָא יָתוֹם מִנָּךְ** אח"כ יצא ר' עקיבא והלך לו משם, ובהליכתו צעק וירדו עיניו דמעות, והיה אומר אוי רבי שישאר העולם יתום ממך. **עָאלוּ כָל שְׁאָר חַכִּימַיָּא גַּבֵּיהּ וְשָׁאֲלוּ לֵיהּ וְאָתִיב לְהוֹן** אח"כ נכנסו כל שאר החכמים אליו, ושאלו ממנו כל אחד את ספיקותיו, והשיב לכל אחד מהם כראוי.

כל ימיו של רבי אליעזר היו מאירות השמועות מפיו כיום שניתנו בסיני

הֲוָה דָחִיק לֵיהּ (שָׁעֲתָא) לְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר, אַפֵּיק תְּרֵי דְרוֹעוֹי וְשַׁוִּינוּן עַל לִבֵּיהּ אח"כ כבר היתה השעה דחוקה לרבי אליעזר לפי שנתקרב זמן יציאת נשמתו, הוציא שתי זרועותיו והניחן על לבו. **פָּתַח וְאָמַר, אִי עָלְמָא עָלְמָא עִלָּאָה, חָזְרַת לְאָעֳלָא וּלְאִגְנָזָא מִן תַּתָּאָה כָּל נְהִירוּ וּבוּצִינָא** פתח ר' אליעזר ואמר, אוי לך עולם, כי הסודות של עולם העליון חוזרים עתה לעלות למעלה ולהגנז מן התחתונים כל האורות של סודות התורה, כי לא באו החכמים לפני לשמשני כדי שאלמד אותם סודות התורה ועתה השעה דחוקה. **וַוי לְכוֹן תְּרֵי דְרָעֵי וַוי לְכוֹן תְּרֵי תוֹרוֹת דְּיִשְׁתַּכְּחוּן יוֹמָא דֵין מִן עָלְמָא** והוסיף ר' אליעזר ואמר אוי לכם שתי זרועותי, אוי לכם ב' תורות שישתכחו יום הזה מן העולם שהם פשט התורה וסודות התורה. **דְּאָמַר רִבִּי יִצְחָק כָּל יוֹמוֹי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר הֲוָה נְהִירָא שְׁמַעְתָּא מִפּוּמֵיהּ כְּיוֹמָא דְּאִתְיְהִיבַת בְּטוּרָא דְסִינַי** שכבר אמר רבי יצחק, כל ימיו של רבי אליעזר היו מאירות השמועות מפיו, כיום שניתנו בהר סיני.

ר' אליעזר החזיק טובה לרבותיו

אָמַר אוֹרָיְיתָא (סְבָרִית גְּמָרָא) **גְּמָרִית וְחָכְמְתָא סְבָרִית וְשִׁמּוּשָׁא עֲבָדִית** אמר, הרבה תורה למדתי, וסודות החכמה הבנתי והסברתי, ושמשתי את רבותי ללמוד מהם כראוי. **דְּאִלּוּ יְהוֹן כָּל בְּנֵי אֵינָשָׁא דְּעָלְמָא סוֹפְרִים לָא יָכְלִין לְמִכְתַּב** שאילו יהיו כל בני העולם סופרים לא יוכלו לכותבם **וְלָא חַסְרֵי תַלְמִידַי מֵחָכְמָתִי אֵלָא כְּכוֹחְלָא בְּעֵינָא** ותלמידי לא חסרוני ולא קבלו מחכמתי לחסר את יתרון חכמתי מהם אלא כמו שמחסר המכחול בשפופרת בטבול אחד **וְאֲנָא מֵרַבּוֹתַי אֵלָא כְּמַאן דְּשָׁתֵי בְּיַמָּא** ואני לא חסרתי מרבותי אלא כמי ששותה קצת מים מן הים. **וְלָא הֲוָה, אֵלָא לְמִיתַּן טִיבוּתָא לְרַבּוֹהִי יַתִּיר מִנֵּיהּ** ולא אמר כך אלא כדי להחזיק טובה לרבותיו יותר ממנו.

יצאה נשמתו כשאמר טהור

וַהֲווּ שָׁאֲלִין מִנֵּיהּ בְּהַהוּא סַנְדְּלָא דְּיִבּוּם עַד דְּנָפַק נִשְׁמָתֵיהּ וְאָמַר טָהוֹר והיו שואלים ממנו בדינו של סנדל של יבום אם מקבל טומאה עד שיצאה נשמתו כשאמר טהור. **וְלָא הֲוָה תַּמָּן רִבִּי עֲקִיבָא. כַּד נָפַק שַׁבַּתָּא אַשְׁכְּחֵיהּ רִבִּי עֲקִיבָא דְּמִית, בָּזַע מָאנֵיהּ וְגָרִיר כָּל בִּשְׂרֵיהּ וְדָמָא נָחִית וְנָגִיד עַל דִּיקְנֵיהּ** ולא היה רבי עקיבא שם בשעת יציאת נשמתו כשיצאה השבת מצא רבי עקיבא שרבי אליעזר מת, קרע את בגדיו ושרט את כל בשרו והדם היה שותת על זקנו. **הֲוָה צָוַח וּבְכֵי, נָפַק לְבָרָא וְאָמַר, שְׁמַיָּא שְׁמַיָּא, אִמְרוּ לְשִׁמְשָׁא וּלְסִיהֲרָא דִּנְהִירוּתָא דְּהַוַּת נְהִיר יַתִּיר מִנְּהוֹן הָא אִתְחַשַּׁךְ** והיה צועק ובוכה, יצא לחוץ ואמר שמים שמים תאמרו לשמש ולירח שהאור שהיה מאיר יותר מהם, הרי נחשך על ידי המיתה.

הנשמה רצה לקראת מלאכי השרת היוצאים לקראתה

(דף צט ע"ב) **אָמַר רִבִּי יְהוּדָה בְּשָׁעָה שֶׁנִּשְׁמַת הַצַּדִּיק רוֹצָה לָצֵאת שְׂמֵחָה וְהַצַּדִּיק בָּטוּחַ בְּמִיתָתוֹ כְּדֵי לְקַבֵּל שְׂכָרוֹ** בעולם הבא שהרי עבד את הקב"ה כדבעי, **הָדָא הוּא דִּכְתִיב, וַיַּרְא וַיָּרֶץ לִקְרָאתָם. בְּשִׂמְחָה, לְקַבֵּל פְּנֵיהֶם** כשנשמתו של אדם רואה את שלשה מלאכי השרת הבאים לקבל אותה, אז הנשמה רצה לקראתם לקבל פניהם בשמחה ועי"ז היא נפרדת מן הגוף. **מֵאֵיזֶה מָקוֹם, מִפֶּתַח הָאֹהֶל כִּדְקָא אֲמָרָן. וַיִּשְׁתַּחוּ אָרְצָה לְגַבֵּי שְׁכִינָה** מפתח האהל שהוא פתח בית הבליעה כפי שבארנו, ואז וישתחו ארצה, הנשמה משתחוית כנגד השכינה הנקראת ארץ.

רִבִּי יוֹחָנָן פָּתַח וְאָמַר, (שיר השירים ב) **עַד שֶׁיָּפוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצְּלָלִים סוֹב דְּמֵה לְךָ דּוֹדִי לִצְבִי אוֹ לְעוֹפֶר הָאַיָּלִים. עַד שֶׁיָּפוּחַ הַיּוֹם וְגו'. זוֹ אַזְהָרָה לָאָדָם בְּעוֹדוֹ בָּעוֹלָם הַזֶּה שֶׁהוּא כְּהֶרֶף עַיִן** רבי יוחנן פתח להסביר פסוק זה עד שיפוח היום וכו' ואמר, שבא להזהיר את האדם שעד שלא תשקע שמשו שהוא עדיין חי בעולם הזה, אל תחשוב שיש עדיין זמן, אלא תנצל כל רגע ורגע לתורה ולמעשים טובים כי הזמן עובר כהרף עין. **תָּא חֲזֵי, מַה כְּתִיב,** (קהלת ו) **וְאִלּוּ חָיָה אֶלֶף שָׁנִים פַּעֲמַיִם וְגו'. בְּיוֹם הַמִּיתָה כָּל מַה שֶּׁחָיָה נֶחְשַׁב כְּיוֹם אֶחָד אֶצְלוֹ.** בא וראה, מה כתוב, ואלו חיה אלף שנים וכו', פי' אפילו יחיה האדם אלף שנים פעמים מה יתרון לו, הלא בין כך ביום המיתה כל מה שחיה אם לא למד תורה אלא הלך בהבלי העולם כל הימים אשר חי בעולם הזה, ביום המיתה נחשב לו כיום אחד.

נשמתו של האדם מתרה בו

אָמַר רִבִּי שִׁמְעוֹן נִשְׁמָתוֹ שֶׁל אָדָם מַתְרָה בוֹ וְאוֹמֶרֶת עַד שֶׁיָּפוּחַ הַיּוֹם (וְנָסוּ הַצְּלָלִים) **וְיִדְמֶה בְּעֵינֶיךָ כְּהֶרֶף עַיִן בְּעוֹדְךָ בָּעוֹלָם הַזֶּה** דע שישלמו ימיך במהירות, ואז יהיו ימיך דומים בעיניך כאילו עברו כהרף עין, כך תראה ברגע האחרון שאתה עדיין חי בעולם הזה. **וְנָסוּ הַצְּלָלִים** וינוסו החיים הדומים לצל **הָדָא הוּא דִּכְתִיב** זהו שכתוב, (איוב ח) **כִּי צֵל יָמֵינוּ עֲלֵי אָרֶץ. בְּבַקָּשָׁה מִמְּךָ סוֹב דְּמֵה לְךָ דּוֹדִי לִצְבִי וְגו'.** החיים שלנו כצל של עוף עובר, צ"ל גימ' מאה ועשרים, לכן בבקשה ממך בעודך חי על הארץ תסתובב ותחזור בך ממעשיך הרעים ותשוב בתשובה.

דָּבָר אַחֵר עַד שֶׁיָּפוּחַ הַיּוֹם וְגו'. אָמַר רִבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן פַּזִּי, זוֹ אַזְהָרָה לָאָדָם בְּעוֹדוֹ בָּעוֹלָם הַזֶּה שֶׁהוּא כְּהֶרֶף עַיִן אמר רבי שמעון בן פזי, בא להזהיר את האדם, דע לך שכל ימי חייך נחשבים כהרף עין. **מַה הַצְּבִי קַל בְּרַגְלָיו אַף אַתָּה הֱיֵה קַל כַּצְּבִי אוֹ כְּעוֹפֶר הָאַיָּלִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֲךָ כְּדֵי שֶׁתִּנְחַל הָעוֹלָם הַבָּא שֶׁהוּא הָרֵי בְּשָׂמִים הַנִּקְרָא הַר יְהוָה, הַר הַתַּעֲנוּג הָהָר הַטּוֹב.**

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מרן הגאון המקובל
חכם **בנידו שמואלי** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל **'שרפי הקודש'**
ומה ששמע מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

רבי מרדכי שרעבי זצוק"ל

דיוקן רבינו זיע"א

- 'אומר' - ר"ת או"ר מ'ים ר'קיע. אחר המשיך לשבח ולפאר את מרן זצוק"ל, שספריו נתפשטו בכל תפוצות ישראל. וסיפר מרן עט"ר הראשון לציון זצוק"ל, כי מדברי רבינו זיע"א היה נראה שהוא בקי בכל ספרי "יביע אומר" בעל פה, וכל רז לא אניס ליה.

ראשון לציון ורב ראשי לארץ ישראל", וכאשר גזר רבינו, כן היה.

תמיד היה רבינו זיע"א מכנהו 'מורנו ורבינו', והיה אוהבו כנפשו. כאשר ערכו מסיבה למע"כ הרבנית לאה ע"ה, אשת חבר לרבינו זיע"א, בבית הכנסת "אוהבי ציון", כאות הכרת הטוב על השיעור שהיתה מוסרת לנשות ישראל כל שבת ושבת בבית הכנסת "נהר שלום", הגיע מרן זצוק"ל למסיבה זו יחד עם רבינו זיע"א, וכאשר נשא רבינו מדברות קדשו, פתח והקדים בזה הלשון: "מורי ורבותי, ובראשם פאר הדור והדרו, הרב מורנו רבינו ר' עובדיה יוסף"...

בהזדמנות אחרת התבטא רבינו ואמר כי הספר "יביע אומר" שחיבר מרן זצ"ל התקבל בשמיים, ושכתוב בזוה"ק עה"פ "יום ליום יביע אומר"

רבינו זיע"א בשמחה עם מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

עשר לירות בגשם

רבינו זצ"ל סיפר על עצמו, שפעם אחת, בערב שבת קודש לאחר הלימוד הגיע לביתו, והבית היה ריק. לא היה מה לאכול לכבוד שבת. הרבנית ע"ה ישבה ובכתה מרוב צער. כשראה הרב בצער הרבנית, דיבר על לבה, הרגיעה וחיזק אותה בביטחון בה', ואמר לה: 'בזכות זה ה' יעזור לנו ויהיה לנו ברכה'. אותו יום היה יום גשום, ורבינו יצא מביתו וצעד לאיטו, וכדרכו, פניו יביטו למטה לארץ. והנה, בשפת המדרכה, עם זרם המים ההולכים במרוצה, נמצא שטר של עשר לירות. ראה רבינו את יד ההשגחה והרים את השטר, הלך וקנה בו צרכי שבת והביא אל הרבנית ע"ה, שתבשל לכבוד שבת קודש. סיפורים מעין אלו סיפר רבינו כדי ללמד את התלמידים, כי 'הבוטח בה' חסד יסובבנו'.

אהבתו למרן רבינו עובדיה

ידוע כמה היה רבינו זיע"א מחבב ומכבד את כבוד מרן מו"ר ועט"ר הראש"ל רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל, ובכל הזדמנות ומאורע חשוב, כשהיו נפגשים, היה רבינו ממטיר עליו שבחים בהערצה גדולה.

בשנת תשכ"ט, כאשר נתקבל מרן זצוק"ל לרב ראשי וראש אבות בתי הדין לתל אביב יפו, ערך רבינו לכבודו מסיבה מפוארת בישיבתו 'נהר שלום', בהשתתפות רבנים גדולי תורה, ובהשתתפות טובי הזמרים. כשסיים רבינו ז"ל לומר מדברות קדשו, אמר לכמה מהנוכחים בזה הלשון: "רבינו עובדיה ילך לתל אביב וידלה כל ניצוצות הקדושה, ובזמן קצר יחזור לעיה"ק ירושלים ויכהן פאר

כמלאך משרת עליון

במילים אלו התבטא מו"ר ועט"ר שליט"א בהקדמה לסידור הכוונות "רחובות הנהר", בפרק על "תפילות שבת קודש" ו"אור השבת":

"ואני, בהעלותי על לבבי זיכרון ימי עלומי, בבואי בלילי שבתות לחצרות הקודש של היכל הישיבה הקדושה, ישיבת המקובלים 'נהר שלום', ובתוכה כעין החשמל, הוא התנא האלוקי, הודנו והדרנו, חק"ל, בוצינא קדישא, רבינו מרדכי שרעבי זיע"א, כולו כאדרת תפארת, דמי לבר אלהין מלובש בבגדי לבן כמלאך משרת עליון, ועמו עדת המכוונים חלקם בחיים ה' עליהם יחיו, עטופים בטלית מהודרת, וסידור רבינו הרש"ש זיע"א בידיהם, ובקול חוצב להבות אש אומרים קבלת שבת, ועולה בקודש רבינו המקובל הצדיק ר' ציון ברכה זצוק"ל, שהיה עומד חזן בכוונות הרש"ש בקולו הנעים, ופניו מאירים כלהבות אש.

ומורנו הרב שליט"א יושב בכסאו כמלך, ומו"ר אבי ועטרת ראשי על ידו, ואז היתה התפילה ממש תענוג והתרוממות של מעין עוה"ב, והיה המקום הקדוש הזה ממש מקום גן עדן שבארץ, מעין עולם הבא יום שבת מנוחה. והיה במקום שמחה גדולה מאוד והארה גדולה עד כדי כך שהיינו מרגישים שאנחנו לא עומדים בקרקע אלא מרחפים, מי יתנני כירחי קדם לזכות להמשיך ליהנות מהעונג האמיתי ההוא.

והן עתה מיום שכבה הנר המערבי, ושקעה שמשו של מורנו ורבינו זיע"א, קווינו לאור ואין, ורשפי געגועים מתעוררים בליבנו היכן הודנו והדרנו, ואנו מנסים לדמות מילתא למילתא ולהחזיר עטרה ליושנה, אך כיתרון האור מן החושך, כן יתרון האור של רבינו זיע"א, מרשימו של האור שהשאיר במקום הקדוש הזה, כי כל זמן שהיה הרב זיע"א, היה מאיר לנו באור ישר, והן עתה אינו אלא אור חוזר. ועם כל זה

רבינו זיע"א בלימוד עם מרן רבינו עובדיה זצוק"ל

עיננו לי-ה תלויות, להשתדל ברוב תעצומות לעורר חדוותא דלעילא לעשות נחת רוח לפניו יתברך". עכ"ל.

בעניין זה סיפר מו"ר ועט"ר שליט"א, שבצעירותו, באחת השבתות, רבינו האריך בשיעור זה מאוד, ולא שם ליבו שהשעה מתאחרת. הרבנית שרעבי ע"ה קראה לו, ואמרה לו לומר לרבינו את המילים: "רגלי עמדה במישור". וכשבא לפני רבינו ואמר לו דבר זה, מיד הורה רבינו לסיים את השיעור ולומר קדיש. לאחר סיום הקדיש, הסביר רבינו ואמר לו: הרבנית התכוונה לומר שהיא רעבה, דהיינו שהשעה מאוחרת וצריך לסיים השיעור, שכן ר"ת של הפסוק: ר'גלי ע'מדה ב'מישור - ר"ת רעב. וידוע שכן היה מנהגה מידי פעם כשרבינו היה מאריך בשיעורו.

ברכת לילה טוב

מו"ר ועט"ר שליט"א רגיל לספר, שכשהתחיל ללמוד בישיבת "פורת יוסף", מידי ערב, היה חוזר לביתו בשעה 21:30, והיה משתוקק עד מאוד לראות את פניו המאירות של רבינו, לאחר שיום שלם לא ראה את זיו פניו. כשהיה עובר ליד ביתו, היה עומד שם כמה דקות ושומע את מו"ר עוסק בתורה, ומקווה שאולי גם יצליח לראות את רבינו מאחורי הווילון. לפליאתו, פעמים רבות היה רבינו מסיט לו הווילון, ולמחרת בבוקר, בתפילה, היה רבינו רומז לו על כך. באחד הלילות, כשעבר ליד ביתו של רבינו, ראה כי רבינו יושב בחצר, שלא כהרגלו, ולומד. לתמיהתו, אמר לו רבינו כי צבעו וסיידו את הבית והריח מפריע לו, ולכן הוא יושב בחוץ. כשנשק את ידי רבינו ובא לילך, אמר לו רבינו: "בים דרכך" (תהילים עז כ), ולא הבין את כוונתו. הסביר לו רבינו כי מילת 'בים' היא ר"ת של המילים: ב'טוב י'לין מ'ור, שזוהי הברכה שמברכים איש את רעהו כשנפרדים בערב, והוסיף לומר לו שהתשובה שמשיבים על כך אף היא רמוזה בהמשך הפסוק הנ"ל, שכתוב שם: "ושבילך במים רבים", מילת 'במים' היא ר"ת ב'רחמים מ'רובים י'קיץ מ'ור.

רבן של כלל ישראל

רבינו זיע"א היה מקפיד מאוד להצניע את תוקף גדולתו וקדושתו, והיה מונע את הפרסום בכל כוחו. רק מעטים מתוך אלו שהשתתפו בשיעוריו ידעו את גודל קדושתו ואת הנהגותיו המופלאות, ועל כך שהיה מלומד בניסים ובנפלאות.

בשנת תשכ"ח נחלה רבינו מהתקף לב חמור, ואושפז בבית החולים "שערי צדק" הישן. לאחר מכן סיפר רבינו, כי בזמן שהותו בבית החולים גילו לו מן השמים שכבר גמר את התיקון שלו בעולם, ואם הוא רוצה להמשיך לחיות, הדבר יהיה תלוי בלזכות את הרבים, אם יקבל קהל לרפואה, ברכה וישועה. רבינו זיע"א הסכים לזה, ואחר זמן מה יצא מכלל סכנה ושב לאיתנו.

מאז נתפרסם רבינו בפי כל, ונעשה רבן של כלל ישראל, כשעשרות אנשים משחרים לפתחו מידי יום. רבינו זיע"א, שליבו היה רך ורחום, היה משתתף ובוכה בצערם של הבאים ומברכם לישועה ולברכה.

במקרה של איזה חולי או צרה מיוחדת, היה עורך להם תיקון עוונות לרבינו הרש"ש או פדיון נפש, ואת הכסף שלקח מהם בעבור התיקון היה מחלק לישיבה ולתלמידים. רבים נושעו מתפילותיו. כמו כן, היה מדריך את הבאים אליו ומעוררם על גודל שמירת השבת, הכשרות וטהרת המשפחה, ורבים השיב מעוון.

ובשביעית יצא לחופשי...

רבינו זיע"א קידש עצמו בעשותו 'תשובת הקנה'. שש שנים רצופות היה מתענה, עד שזכה למדרגת 'ובשנה השביעית יצא לחפשי חינם' דהיינו חינם מיצר הרע, שיותר לא היה יצה"ר שולט עליו.

רבינו זיע"א, בכוח קדושתו וצדקתו, ובכוח דביקותו בתורה הקדושה, היה רואה למרחקים עצומים ויודע עתידות עד לאחת. כמאמר חכמינו, 'איזהו חכם הרואה את הנולד', כל מי שהתייעץ בו היה כשואל באורים ותומים, וכל תשובה היתה חקוקה בסלע, מדויקת להפליא. רוח הקודש היתה מפעמת בקרבו, וידע לומר נסתרות ותעלומות אשר נסתרו מעיני בני אדם.

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

מעשה ביהודי
שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הרה"ג רבי **יעקב כהן**
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

"אנשים מוכנים לשלם על זה כל מחיר"

שאלה: ראובן נכנס לחנות שעונים בשוק וביקש מהמוכר שעון מדגם שכבר אינו מצוי כל כך להשגה, המוכר הראה לו שאכן מצוי אצלו שעונים כאלה והיתל בו שהרבה שילמו עליו סך מסויים שהוא הרבה יותר ממחירו האמיתי כששמע זאת ראובן הסכים לשלם גם הוא את הסכום שנקב המוכר וקנה את השעון לאחר מכן חזר ראובן למוכר וטוען שרוצה לבטל את המקח כי התברר לו שהמוכר שיקר ומעולם לא היה אצלו לוקח ששילם לו כך.

תשובה: המוכר התנהג לא ביושר אך ראובן לא יוכל לבטל את המקח.

הנימוק: בט"ז (סימן שלב ס"ד) כתב דמעשים בכל יום שאדם מוכר לחבירו חפץ ואומר כך נתנו לי סך זה ולא רציתי למכור בזה הסך, ואח"כ נתברר שלא היה שום קונה בסך קיצבה שזכר הוא, וכי בשביל זה יבטל המקח. וכתב במשפט שלום (ס"ג) דהני מילי כשהמוכר אמר כן מדעתו אבל אם הלוקח שאל אותו כמה נתנו לך על זה, מוכח דהוא מקפיד ויכול לבטל המקח, וע"ע בפ"ת (סימן רז סק"ט) שכתב בשם החוו"י במוכר שנשבע שפלוני רצה ליתן לו כו"כ, ועל סמך זה שילם לו הלוקח יותר ונתאנה, ואח"כ התברר שלא היו דברים מעולם, וטען המוכר שלהשביח מקחו אמר כן, ושכן דרך התגרים, ופסק החוו"י שפטור בדיני אדם אע"פ שהיתל בקונה בערמתו ע"ש. והוסיף שכל זה אם כבר שילם הלוקח, אבל כל זמן שלא שילם יכול להחזיק המעות בידו ואינו חייב לשלמם, כי הוי אומדנא דמוכח שסמך על דברי המוכר, וביאר באורחות המשפטים (דיני אומדנא כלל ג אות יב) בדעת החוו"י שאם גילה הלוקח דעתו שסמך על זה מהני לבטל המקח ע"ש. וע"ע ערך ש"י סימן קכט (סוף סעיף ב). ובנידון דידן שהמוכר היתל בו מעצמו ולא על פי שאלת הלוקח נראה דלכו"ע לא יוכל לבטל את המקח.

הכנת קרח והמסתעף

האם מותר לשבר קרח בשבת ?

מבואר בגמ' (שבת נא:) שאסור לרסק קרח בשבת כדי להשתמש במימיו, ונחלקו בראשונים מה איסורו דעת ספר התרומה (סי' רלה) וכן דעת הר"ן (שבת נא:) וכן דעת רש"י משום נולד, ודעת הרמב"ם (פכ"א הי"ג) וכן דעת הרמב"ן והרשב"א והב"י (סי' שכ ד"ה אין מרסקים) משום דדמי לסוחט או למשקין שזבו שאסורים בשבת, וכתב במשנ"ב (ס"ק לד) שיש מתירים לרסק קרח הנמצא בתוך כוס מים משום שאינו ניכר בעין, אבל הבא"ח (פרשת יתרו ש"ב ס"ט) ובחזו"ע (שבת ח"ד עמ' קנו - קנח) כתבו לאסור.

האם מותר לערבב את הקרח שבכוס וממילא הוא ימס ?

בחזו"ע (ח"ד עמ' קנח) מתיר כיון שעיקר כוונתו לקרר את המשקה ולא להמיס את הקרח, [וכיון שכל האיסור הוא רק הריסוק בידיים], ולכן לכתחילה נכון שכששופך את המשקים לכוס שיש בו קרח לא ישפוך ישירות על הקרח אלא בצידם שאז הוא לא ממיס בידיים אלא ממילא.

וכן שלוק / איגלו מותר לאוכלו אע"פ שמתוך אכילתו מתרסק הקרח כיון שזה דרך אכילתו, אבל לרסקו ולאחר מכן לאוכלו אסור.

האם מותר להפשיר בקבוק עם קרח תחת זרם מים ?

מבואר בחזו"ע (ח"ד עמ' קעב) שכל מה שמותר להפשיר קרח זה רק באופן שהוא לא צריך את המים אבל אם הוא זקוק למים אסור, אא"כ הקרח הוא בראש הבקבוק והוא כדי להגיע למשקה מותר [כן מבואר בשו"ע (סעי' י)].

האם מותר להניח קרח ליד מקור חם ?

דעת המשנ"ב [בדעת השו"ע] (ס"ק לה) והחזו"ע (ח"ד עמ' קנח) והכה"ח (אות סג) שמותר אף לכתחילה, ובלבד שלא יגיע לחום שהיד סולדת בו [שאז הוא אסור משום מבשל], אמנם לדעת הרמ"א יש להחמיר (משנ"ב שם).

האם מותר להכין קוביות קרח בשבת ?

דעת הקהילות יעקב (סי' נב החדש) לאסור משום נולד, אמנם לדעת רוב הפוסקים (מנחת יצחק ח"ג סי' כח, והחזו"א חו"ש ח"ג עמ' קצא, ובחזו"ע ח"ד עמ' רלח) וכך נוקטים להלכה להתיר.

ליצור קרח בתבנית עם צורה דעת הגריש"א (הלכות שבת בשבת פי"א הע' 59) לאסור משום שזה כמו בונה אבל כבר כתב בכי בו שבת (ח"ג עמ' תפא) שנוהגים להקל, [משום שבזמן שהקרח יוצא לטמפרטורת החדר הוא נמס וא"כ זה לא נקרא שנבנה כאן דבר].

האם מותר להכין ג'לי בשבת ?

דעת המנוחת אהבה (ח"ב פ"ט סעי' טו) שאסור משום בונה כמו באיסור מגבן שמאחד את הגבינה אמנם דעת החזו"ע (ח"ד עמ' רפא) להתיר, ולכתחילה יש להימנע מלהכין.

האם מותר לטלטל שלג ?

כתב בשש"כ (פט"ז סמ"ה ובהערה קיז) בשם הגרשז"א, ובארחות שבת (ב פי"ט הע' רנט) בשם הגריש"א, ובחזו"ע (שבת ג עמ' קמב) שאינו מוקצה ומותר בטלטול, אך באג"מ (או"ח ח"ה סי' כב אות לז) כתב שדינו כמוקצה, אמנם לכאורה אם הוא רוצה לאכול ממנו יש להקל.

מה הדין להשתמש בסבון מוצק ?

בבא"ח (ש"ב יתרו סט"ו), ובאורל"צ (פל"ה ס"ה), כתבו שאין להשתמש בסבון מוצק בשבת, משום ממרח וממחק וכ"כ הכה"ח (אות עד), וכ"כ האג"מ (או"ח ח"א סי' קיג) שיש לחוש בזה לממחק, וכ"ד הגר"נ קרליץ (חוט שני ח"א פי"ד ס"ק ב) עכ"פ בסבון נוזלי עבה קצת, ובחזו"ע (ח"ד עמ' קסב) כתב שמעיקר הדין מותר, ומ"מ בעל נפש ימנע.

אדם שדרכו חסומה ע"י קרח או שלג האם יכול לשבר את הקרח או שלג ע"י גרזן ?

מותר משום שאין לו רצון במים היוצאים אלא כדי שיהיה לו מעבר, ובעצם טלטול הגרזן מותר משום שהוא כלי שמלאכתו לאיסור שמותר לצורך גופו.

האם מי שיש לו בנעל צורות, יכול ללכת על השלג בשבת ?

כתב בחזו"ע (שבת ד עמ' קעא) שהדבר מותר הואיל ואינו מתכוין לכתיבה.

לזכרון עולם בהיכל ה'

ר' שלום אהרון בן רחל

גבריאל בן מסעודה

מרדכי בן חביבה

רות בת שרה

להנצחת יקירך - 03-5520004

ה' יתברך דן ואף נותן שכר על כל פרט קטן בפני עצמו

"**יוקח נא מעט מים ורחצו רגליכם**" (בראשית יח, ד)

פירש"י "יוקח" על ידי שליח.

"**אמר רב יהודה אמר רב, כל מה שעשה אברהם למלאכים בעצמו**, עשה הקב"ה הוא לבניו בעצמו, וכל מה שעשה ע"י שליח עשה הקב"ה לבניו על ידי שליח. ואל הבקר רץ אברהם - ורוח נסע מאת ה' ויגז שלווים מן הים (פ' בהעלותך), ויקח חמאה וחלב - הנני ממטיר לכם לחם מן השמים (פ' בשלח), והוא עומד עליהם תחת העץ - הנני עומד לפניך שם על הצור בחורב, ואברהם הולך עמם לשלחם - וה' הולך לפניהם יומם". אולם כנגד "יוקח נא מעט מים" - "והכית בצור ויצא ממנו מים".(בבא מציעא פו:)

אברהם אבינו עמוד החסד במסירות נפש שמסר עצמו עבור החסדים שהיה עושה עם עוברי האורח, שמכניסם תחת קורת ביתו ומפרנסם באהבה רבה. והמעשה הגדול שבו התגלמה אישיותו הנפלאה היא בפרשתנו במעשה המפורסם ביום השלישי למילתו בהיותם כואבים. כחום היום כשהוא בן תשעים ותשע יושב פתח האוהל ומצפה לאורחים, וכשבאים רץ **לקראתם במסירות נפש, שוחט ג' פרים כדי להאכילם ג' לשונות בחרדל, הכל במהירות ובאהבת חסד נפלאה, ולמרבית הפלא דוקא במעשה זה נידון אברהם על חסרון בחסד**, כתיב "יוקח נא מעט מים ורחצו רגליכם" (בראשית יח, ד') ורש"י ביאר "יוקח" ע"י שליח. שאברהם לקח מים לאורחים ע"י שליח ולא רץ בעצמו להביא מים, לכן שילם הקב"ה לבניו שאת בארה של מרים הביא שליח כלומר משה ולא הקב"ה בעצמו שנאמר "וירם משה את ידו ויך את הסלע" (במדבר כ', יא). אברהם אבינו עמוד החסד לכאורה, נתבע על חסרון בחסד, ודווקא בפרשה זו בה מתגלה פאר רוממות נפשו, ואופיו הנדיר במעשה גמילות החסד. (אביטה אורחותיך)

ללמדנו בא שאין דרכו של הקב"ה לראות במבט כללי, אלא דרכו לדקדק בכל פרט ופרט ואין כלל גדולתו וצדקתו של אברהם אבינו במעשה גדול ובאישיות נפלאה, מחפה על החיסרון שבו שלח שליח ליקח מים ולא רץ בעצמו ועל דבר זה נתבע אברהם באופן פרטי בפני עצמו ונענשו בניו במדבר.

ולא עוד אלא שחיסרון בחסד זה גרם לאחר מכן שמשה הכה בסלע ובגין זה לא נכנס לארץ. הקב"ה דן את האדם בכל מעשה ומעשה ולא את האדם כולו בכללות בין שהוא צדיק או רשע. כך דרכו של הקב"ה לראות את האדם בכל פרט ופרט שבו ולא כאדם ככלל ואין הכלל מחפה על הפרט.

מצינו אצל פנינה שציערה את חנה כדי שתתפלל ויהיו לה ילדים (בבא בתרא טז.) ולמרות שכוונתה היתה לטובה ובזכותה זכתה חנה לשמואל, בכל אופן נענשה ומתו בניה, שזהו הפרט על הצער שגרמה פנינה לחנה בדברים שבין אדם לחברו ועל זה צריכה להיענש ואין להצטדק ולומר "רחמנא ליבא בעי" ובכלל התכוונתי לטובה.

מסופר על יהודי חרד לדבר ה', אשר לקראת "הימים הנוראים" היה נרעש ונפחד מחמת ימי הדין הממשמשים ובאים, וכך התעלה והתקדש מיום ליום ומרגע לרגע כל ימי אלול ועשרת ימי תשובה, עד הגיעו לליל כל נדרי, כל עצמותיו תאמרנה חרדת קודש, כל גופו ורוחו בהתלהבות ויראה, והרי הוא עומד נרעש ונפחד מגמר דינו. כשכל גופו מרטט בשרעפי קדושה ויראה בתוך בית הכנסת הגדוש מתפללים העטופים בטליתות מעל ראשיהם, הוא עומד צמוד לפתח הדלת מקום אשר האויר והרוח מצויה בו בזמן ההוא בטרם הגיעו לעולם המזגנים או המאווררים למינהם, וזועק בלבו זעקה חרישית את תפילת ליל יום הכיפורים. ולפתע, אזנו שומעת געירה שקטה בלחישה של מרן ר' ישראל סלנטר שאף הוא התפלל באותו מקום "גזלן" - האיש נחרד, נדהם, בעצם יום הדין האשמה שכזו.

הרי אתה גוזל את האויר מהמתפללים כאן, באשר אתה עומד בפתח השער ועוצר את זרימת הרוח!!!

ר' ישראל ידע את היסוד, שאין הכלל, אין תפלתו והרגשותיו העילאיים הרוחניים מחפים על הפרט הקטן של גזלת האויר מהמתפללים. על כל ההתעלות וההתקדשות שלו יקבל שכר, אבל במעשה זה הוא גזלן.

איתא בברכות (ז':) א"ר יוחנן משום רשב"י מיום שברא הקב"ה את העולם לא היה אדם שקראו אדון, עד שבא אברהם וקראו אדון שנאמר "ויאמר אדני-י במה אדע כי אירשנה" (בראשית ט"ו), לכאורה שבח גדול, ומאידך גיסא על דבור זה גופא נתבע אברהם בחוסר אמונה, ושבניו יענשו ב"ועבדום ועינו אותם ארבע מאות שנה". (שם)

וכן מצינו בשמות (ט, כז) כתיב "ויאמר אליהם חטאתי הפעם ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים". ובקריעת ים סוף בשירת הים פירש רש"י על הפסוק "תבלעמו ארץ" (שמות טו, יב), מכאן שזכו לקבורה בשכר שאמרו ה' הצדיק.

פרעה והעם רשעים גמורים, ונשארו ברשעותם, והמשיכו לחטוא בכל זאת זכו לשכר זה של קבורה, ולא להיות מאכל לעוף השמים. שכך מידתו של הדן את העולם כולו, שהדין הוא על הפרט באדם ולא על כלליות האדם, אין להסתכל על המקרים בכלליות כל מעשה הוא בפני עצמו.

מצוי מאד שאדם טרוד במעשה חסד או מצוה ובתוך כך מתיר לעצמו להתייחס בזילזול לדברים ולאנשים אחרים. וההסבר בזה כי בהיותו בתוך מעשה החסד שעושה נוטה לחשוב שמאחר והינו עסוק וטרוד במעשה גדול שכזה מרגיש צדיק, וכולם ראויים לשמשו ולשרתו כדי שיוכל להמשיך ולעסוק במעשה גדול זה שהרי כולם חייבים גם הם בחסד זה, ולכן מתיר לעצמו לדרוש מכולם לסור למשמעתו, וממילא מותר גם לזלזל. ודו"ק.

מסופר על הגרי"ס שהוזמן אצל עשיר אחד לסעודת שבת, והגרי"ס עצמו ניהל את הסעודה. בזריזות רבה ללא "שלום עליכם", ללא זמירות, קיצר בדברי תורה, אכלו ועברו ממנה למנה במהירות רבה עד שסיימו הארוחה. כשראה הגרי"ס שהעשיר תמה על מעשיו, אמר לו שברצונו לומר דבר מה למשרתת האלמנה שבמטבח. "מצטער על שהטרחתיך לעבוד ביתר זריזות" אמר בהתנצלות. "יבורך הרב" אמרה המשרתת האלמנה, שכן בעל הבית מאריך מאד בסעודתו, וכל ליל שבת כשאני מסיימת את עבודתי כבר מאוחר והיתומים הקטנים כבר ישנים ללא קידוש וסעודה, היום סוף סוף אזכה לבוא הביתה מוקדם לאכול ולשמוח עם ילדי. אותו עשיר בעצם הסעודה והזמירות, **לא הרגיש בצער המשרתת הוא היה "עסוק" במצוותו, שהרי על כך הרי הוא משלם לה בעין יפה, הוא חשב שמותר לו.** על כל פרט האדם נידון אם טוב אם למוטב, על השירות והתשבחות ומאידך על צער המשרתת.

אין להרגיש צדיק וגדול למרות שלומד ומתמיד ומקיים מצוות בכל אופן עליו לשים ליבו על כל נקודה. אין להסתנוור ממהותו וממעמדו בכלליות, אלא שבכל מעשה הוא לכאורה אדם בפני עצמו, בכל מעשה ופעולה שעושה צריך לחפש ולקיים את האמת שבה, שהרי על כל פרט הוא נידון ונבחן.

(מעובד מספר אור ההר)

ואלה יעמדו על הברכה

עידו בן רחל	גיל בן אסנת	טל בן מדי	אליהו בן סאלמה	ורד בת יסמין	איל בן יסמין	שילה בן נטלי חיה
ירמיהו בן ויקטוריה	מאיר בן מדי	רות בת נעמי	לתרומות והנצחות	03-5520004	מרדכי בן נטלי חיה	יניב בן משה

פריטים טמונים - פרשת וירא

חורבן סדום ועמורה - כיכר הירדן הפורחת נהפכת לאש, גופרית ועשן - מצאו בתמונה 15 פריטים מהפרשה!

הפריטים שעליכם לחפש:

1. אוהל - אברהם יושב פתח האוהל.
2. עץ אלון - אלוני ממרא.
3. כד מים - "יוקח נא מעט מים".
4. לחם - "ואקחה פת לחם".
5. חמאה - סעודת האורחים.
6. בן בקר - המאכל שהוכן לאורחים.
7. עיר מוקפת חומה - סדום.
8. מקל הליכה - יציאת לוט מסדום.
9. להבה - אש מן השמים.
10. עשן כבשן - "כקיטור הכבשן".
11. נציב מלח - אשת לוט.
12. שיח - "ותשלך את הילד תחת אחד השיחם".
13. קשת - ישמעאל "רובה קשת".
14. שבע כבשות - ברית אברהם ואבימלך.
15. איל - האיל שנאחז בסבך.

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

"וַיָּרָץ לִקְרָאתָם מִפֶּתַח הָאֹהֶל"

אברהם אבינו ממהר לקבל את פני שלושת האורחים באלוני ממרא.

התבוננו היטב ומצאו את 15 ההבדלים בין התמונות!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il

או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

ערבי הרשב"י

דברי תורה

דרך אורו של הרשב"י

בזוהר הקדוש

פרשת וירא

וירא אליו ה' באלני ממרא והוא ישב פתח האהל כחם היום - כבר דרשו פסוק זה בכמה אנפי ויעויין בדברי מרן זלה"ה במגיד משרים שהביא עניין ישיבת פתח האהל היכן דרגתו בעולמות העליונים וכן את עניין הישיבה שם כחום היום שהיא דרגה גבוהה יותר ולא זכה אברהם למדרגה זו אלא לאחר שזכה להיות נימול ועל כן נאמר וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים והיינו שעל ידי שעלה דרגה זכה לראות ראיה רוחנית יותר גבוה בחינת שלשה אנשים נצבים עליו שג' בחינות אלו הם בחינת שלימות של אב אם ובן חסד גבורה ותפארת בסוד שלושה עדרי אן רובצים עליה שכידוע מובא בזוה"ק שג' מאכים הללו יחדיו קרואים ג"כ בחינת שכינה שמלאכך מיכאלבא לעבר את שרה לפי שהוא סוד החסד כנגד מים, ואילו מלאך גבריאל בא להרוס את סדום שהוא בחינת דין כנגד האש אש ומלאך רפאל בא לרפאות את אברהם שהוא בחינת הרחמים כנגד קו האמצע בחינת הרוח.

ומה שכתוב וירץ לקראתם היינו על ידי מעשים טובים בעולם הזה הרי מתעלה לקראתם ואמר יוקח נא מעט מים היינו להמשים המים שהם החסדים העליונים ורחצו רגלכם דהיינו מידת הדין שלא יהיה תוקף לדין והשענו תחת העץ להדביקם לעץ החיים דהיינו בחינת התפארת וכו' ובזה יישב כמה דקדוקים בלשון הפסוק יעויי"ש

ובספר ליקוטי הלכות ביאר העניין בדרך חיזוק והוא יושב פתח האהל כחום היום ישיבה היינו לשון עכבה שהמתין בפתח האהל ולא באהל והיינו שהאהל הוא בחינת הקדושה היפך מרה"ר שהיא מקום הקלי' והמתין בסבלנות עד אשר יתאפשר להכנס לאהל עצמו ובא ללמד לדורות שלפעמים צריך להמתין בכדי להכנס לקדושה ופעמים שמחכים אף הרבה זמן, ויש עניין חשוב בזה, ובזמן הזה של ההמתנה יצה"ר מנסה להתגבר מאוד, ואז יש כחום היום להרבות את הקושי בעבודת ה' לפי שבלא נסיון ועמידה בו אין התעלות של האדם כלל לזכות לדרגה האמיתית שיכול להגיע אליה והעיקר הוא שהאדם לא לעזוב את פתח האוהל וכמו שכותב הרמח"ל שבזמן הגאולה יהיו נסיונות גדולים ויש לשמוח בנסיונות לפי שבלעדיהם אין את ההתקדמות ואין נראות של נצחון והתעלות אלא על ידי הקושי שזהו העלייה הקשה והיא מקצרת את הדרך יותר ויותר.

וכל זה הוא על ידי שמעורר תמיד את הרצונות הטובים ורשפי אהבה לה' ולכן אדם יש את הבחינה של וירא אליו ה' שה' מתגלה אליו בהראותו לו את יד השגחתו בכדי שיהיה חזק עם אמונתו שיוכל לעמוד בנסיונות ויהיה גבור לבל יפול ועל ידי זה יוכל להמשיך לעלות בדרגות בשמחה. והתגלות זו של האמונה ויד ה' בהשגחתו הפרטית שנתגלה לאדם, יש בה בחינה של גאולה פרטית לפי שבגאולה השלימה תתגלה אמונת ה' לכולם שידעו ויכריזו שה' אחד ושמו אחד. ובאופן פרטי יש גם את הבחינה הזו ועל ידי האמונה הגדולה שנוספת לאדם הרי הוא נתמלא הכנעה לה' בשמחה, ויכול להכיל ולקבל כל הקושי שיש לו בשמחה, ואינו עצב כלל, לפי שכל עוד הוא לא חטא לפני ה', אין לו עצבות, כי יודע שכל העיקר זה לעשות רצון ה', והעולם השפל הזה הוא הבל ורעות רוח, ואינו אלא פרוזדור ומעבר בלבד, וכיון ששמח הרי הוא מראה אהבה גדולה לה', ונעשה אהוב לפני המקום, על ידי המידות הטובות של ההכנעה לה',

וגם במידות טובות בן אדם לחברו מתעלים על ידי האמונה, לפי שבכח האמונה מבין שאין לו ממה לקנאות ואין לו מה לכעוס ואין לו מה להתגאות ואף אחד לא יכול להזיק לו וממילא לא נכנס לפחד שענייני העולם הזה ואינו מתנהג שלא כשורה. ונעשה אהוב למטה ונחמד למעלה ונוסף לו על ידי זה יותר ויותר אהבת ה' אליו ובחינת אור פני מלך חיים שאנחנו מתפללים בכל יום שה' יתן לנו את אור פניו לפי שבאור פניך נתת לנו הכל תורה וחיים אהבה וחסד צדקה ורחמים ברכה ושלום כל הברכות העצומות מאור פני מלך חיים ועל כן גם בברכת כהנים נאמר יאר ה' פניו אליך בפנים שוחקות וכו'

וכל זה אינו מגיע אלא מן הנסיונות וההתגברות שזהו אשר מראה את תוקף האהבה לה' ועל כן נתעלה אברהם אבינו בעשרה נסיונות וומבואר בספר מגיד משרים ששרה צחקה בשומעה את המלאכים לפי שחשבה אולי גילוי נבואתם אינו מצד נבואת אמת דהיינו גם כאשר מגיעים מלאכים לאדם עדיין יש לו את הנסיון בעבודת ה' וצריך להיות דרוך בכל דבר מה הוא רצון ה' לפי שהעולם הזה נועד לקנות בו קניינים לעולם הבא ועל כרחך שיהיה בו נסיונות וככל שיוסיף להתגבר על נסיונות ויהיה לו זכות לתוספת נסיונות הרי זה ממהר לתקן את הנר"ן שלו בגלגול זה ועל כן מצינו שאברהם אמר להקב"ה אם נא מצאתי חן בעינך אל נא תעבור מעל עבדיך כלומר כאשר רץ אברהם למלאכים הבין שיתכן שהשכינה תפרוש ממנו אבל ידע שאין לו עסק בנסתרות וכבשי דרחמנא והעיקר שה' חפץ ממנו זה לעמוד בנסיונות ולהטיב לעולם ולאנשים השרויים בו ולכן מייד קם לעשות רצון ה' אלא שביקש מה' לא לעוזבו והיינו שהיא גופא פעמים הנסיון האם לעשות דרגה רוחנית בעבודת ה' לצורך מנצווה של בן אדם לחבירו והאדם מסתפק מהו רצון ה' עצם ההסתפקות והפסק האמיתי שזוכה להגיע אליו היא גופא אחד הנסיונות שיש עליהם שכר רב

וכמו שנסתפק אברהם בעצם מצוות העקידה המובאת בסוף פרשה דידן והיינו שאף שבורא העולם מבקש ממנו עשייה זו יש לו לברר את אמיתת העניין שהכל מגיע מנבואת אמת ולהיות מזוכך במידות נעלות שלא להכניס את נגיעותיו האישיות להחלטות מהו רצון ה' ולבלבול כיצד יקרא מיצחק זרע וגם לאחר שבא לשחוט את יצחק צריך לעמוד בנסיון שיהיה כל המצווה לשם שמים וללא פיגול של מחשבה כל אלא אך לרצונו יתברך ללא כל רצון אישי כלל וכמו שהיה אומר מרן ראש הישיבה חכם שלום הכהן בעניין זה ואיני זוכר כעת

ובדברי רבותינו נתבאר מעט מעומק עניין העקידה וכמו שהיא מרן בספר מגיד משרים וגם מבואר באריז"ל ענין נשמת שרה שהייתה נשמה זיכרית והייתה צריכה להתחבר לנשמת יצחק שהייתה נקבית [בסוד מגדל הפורח באוויר שהוא היסוד שנתעלה] ועל כן פרחה נשמתה של שרה בזמן עקידת יצחק ונתעכב בחינת ג' שנים דהיינו שלאחר שאברהם אפיק מיצחק מעט דם לשבור את תוקף הדין אשר ביצחק על ידי החסד של אברהם היה צריך שהגבורה תתבסם מג' ספירות תודה וברכה לרבי ניסים נעים שמלמדנו את התורה הקדושה שיזכה לכל ברכות התורה ביחד עם כל ישראל אחינו אמן

מהנעשה בישיבתנו

הילולת רחל אימנו ע"ה

מעמד רב רושם התקיים ביום שני בתפילות ותיקון חצות בקבר רחל אימנו ע"ה לרגל יום ההילולא

מעמד קביעת מזוזה

חנוכת המבנה החדש לבית ההוראה הותיק שע"י מוסדות המיישר וקביעת המזוזה ע"י מורנו ורבנו שליט"א ומורנו ראש בית ההוראה הגאון הרב דן גבאי שליט"א

בס"ד

הרב מרדכי יפת הודה שרעבי

מוסדות המיוש"ר

בנשיאות גדול המקובלים הגאון רבי בניהו שמואלי שליט"א

בית ההוראה

מענה לשאלות הלכתיות ורפואיות

שע"י מוסדות המיוש"ר

03-5520004

שלוחה 2

בס"ד

הזכות שלך
להיות שותף!

מדי יום ביומו ניתן בבית ההוראה שע"י מוסדות המיש"ר מענה לעשרות שאלות הלכתיות ורפואיות

ע"י רבני בית ההוראה שליט"א
ובראשם מורנו ורבנו ראש בית ההוראה
מזכה הרבים בשיעוריו ובפסקיו הגאון הגדול

רבי דן גבאי שליט"א

בימים הקרובים, בעזרת ה', ייחנך משכנו החדש של בית ההוראה
וניתנת לכם ההזדמנות להיות שותפים ברכישת הריהוט והאביזר הנדרשים
ולזכות בהצלחה אישית לברכה ולהצלחה או לעילוי נשמת יקיריכם!

כסא בית ההוראה 1,500 ש"ח	שולחן בית ההוראה 1,200 ש"ח
הנצחת הספריה 3,500 ש"ח	תאורה וחשמל 800 ש"ח

ניתן לזכות להנציח את שם בית ההוראה!

לפרטים ולהשתתפות ייגשו נכשיו:
הרב עמית גבריאלוב שליט"א
053-315-5010